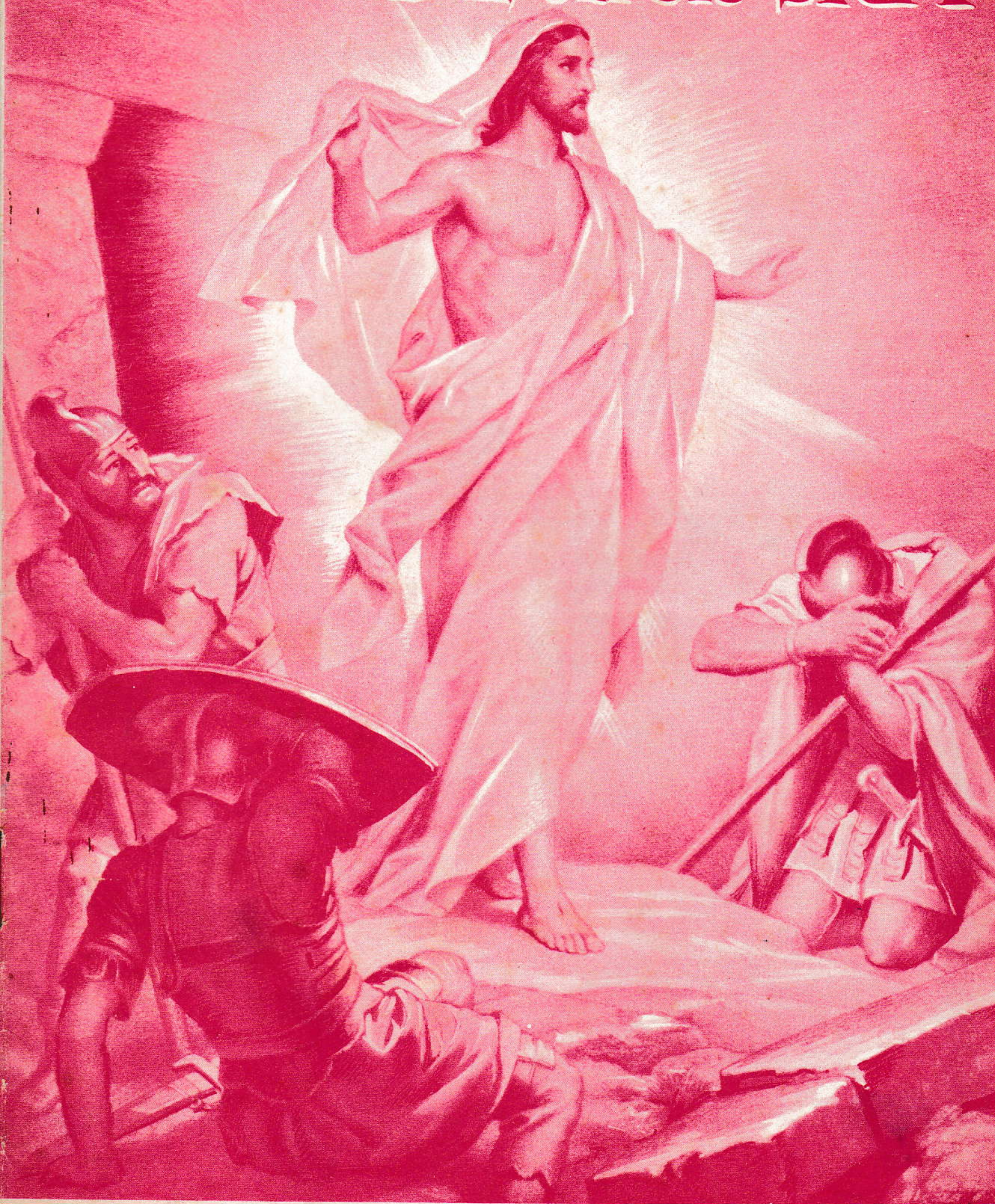
POŠTARINA PLAĆENA U GOTO

NAŠA GOSPA LURDSKA

DEVETO GODIŠTE 1936 BROJ 4

CRKVENA GODINA

TRAVANJ

1. S. H u g o. — Prva srijeda u mjesecu. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti oni, koji obave kakvu pobožnost sv. Josipu.
2. Č. F r a n j o P a u l s k i, ispovjednik. — Prvi četvrtak u mjesecu. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.
3. P. S e d a m ž a l o s t i B l. D j e v i c e M a r i j e. — Prvi petak u mjesecu. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i uz obične uvjete svi vjernici, koji obave razmatranje o ljubavi presv. Srca prema nama.
4. S. I z i d o r, biskup seviljski i crkveni učitelj. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje. — Prva subota. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici, koji obave kakvu pobožnost Imakulati.
5. **N. Cvjetna.** — V i n k o F e r e r s k i, ispovjednik. — Počinje veliki tjedan. U crkvi se blagoslivlje cvijeće, na spomen Isusovog svečanog ulaska u Jerusalem. Čita se ili pjeva Muka Isusova po Mateju. Prva nedjelja. Oproštenja kao na prvi petak.
6. P. C e l e s t i n, papa.
7. U. A l b e r t. — Danas se čita Muka Isusova po Marku.
8. S. D i o n i z i j e. — Vel. Srijeda. Kod svete Mise čita se Muka Isusova po Luci. Poslije podne se danas, sutra i prekosutra pjevaju u crkvi lamentacije, tužbalice, proroka Jeremije. Crkva plače prorokovim riječima i pozivlje svakog čovjeka na pokoru: Jeruzaleme, obrati se Gospodinu Bogu svojemu!...
9. Č. V e l i k i č e t v r t a k. — U crkvi se slavi spomen na Isusovu posljednju večeru i ustanovu presv. Otajstva. Sam je Gospodin služio prvu svetu Misu na zemlji i podijelio prvu svetu Pričest. Poslije toga pošao je u vrt Maslinski, da ondje započne svoju muku.

U stolnim crkvama posvećuje danas biskup ulje. Katekumensko se ulje upotrebljava u prvom redu kod svetoga krštenja, krizma kod svete Potvrde, a bolesničko ulje kod podjeljivanja svete Zadnje Pomasti. Prema primjeru Isusovom pere biskup noge dvanaestorici staraca. Tom ih zgodom ujedno ugosti i nadari.

Potpuno oproštenje mogu dobiti svi vjernici, koji kroz jedan sat obavljaju razmatranje o naređenju presv. Sakramenta, zatim članovi Bratovština presv. Sakramenta, presv. Srca Isusova, presv. Srca Marijina, Gospine Krunice, karmelskog škapulara, Marijinih Kongregacija (no ovi samo u isusovačkim crkvama, a u drugima, ako još mole 7 Očenaša i Zdravo Marija) i svi vjernici.

10. P. V e l i k i p e t a k Spomen pregorke muke i smrti Isusove na križu Danas se ne služi u crkvi prava sveta Misa, nekrvna Žrtva novoga zavjeta, jer je danas spomen krvne Žrtve na križu. Obavlja se Misa s unapred posvećenim darovima. To su prošireni obredi svete Pričesti. Presv. Otajstvo je od jučer spremljeno. Čita se ili pjeva Muka Isusova po Ivanu. Obavljaju se molitve za cijeli svijet. Nakon obavljenih obreda polaže se presv. Otajstvo u Božji grob. Danas se ne dijeli sveta Pričest, nego samo kao Poputbina umirućima.

Potpuno oproštenje mogu dobiti vjernici, uz obične uvjete, koji posjete Božji grob i mole na nakanu svetog Oca. Oni vjernici, koji su unutar osam dana obavili uskrsnu svetu ispovijed i Pričest, mogu dobiti potpuno oproštenje, ako molitvom ili razmatranjem prate Prežalosnu Majku za vrijeme Isusove muke.

11. S. V e l i k a s u b o t a. Spomen Isusovoga počivanja u grobu. Pred crkvom se danas blagoslivlje voda, a u crkvi uskrsna svijeća i voda krsnica, a kod toga se služi sveta Misa. To je prva uskrsna Misa. U staro vrijeme obavljali su se obredi u noći, pa se nakon njih u ranu zoru služila ova Misa. Na »Slava« zazvone sva zvona, navještajući uskrsno veselje. O podne prestaje i post i nemrs. Sveta Pričest može se dijeliti pod svetom Misom i neposredno poslije.
12. **N. Uskrs.** »Uskrsnuo je, kako je rekao. Aleluja...« Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Sakramenta, presv. Srca Isusova, preč. Srca Marijina, Gospine Krunice i III. Reda sv. Franje (ovi ujedno i opće odrešenje).
13. P U s k r s n i p o n e d j e l j a k.
14. U. J u s t i n, mučenik.
15. S. A n a s t a z i j a.
16. Č. K a l i k s t o.
17. P. R u d o l f.
18. S. A p o l o n i j a.
19. **N. Bijela.** Nedjelja se zove bijelom, jer su u staro vrijeme novo kršteni na današnju nedjelju skinuli bijelu haljinu, koju su obukli prigodom krštenja na veliku subotu.
20. P S u l p i c i j e.
21. U. A n z e l m o, biskup i crkveni učitelj.
22. S. S o t e r i K a j o, biskupi mučenici.
23. Č. J u r a j, mučenik. Prema crkvenom kalendaru slavi se Jurjevo danas, no u mnogim našim krajevima slave Jurjevo sutra.
24. P. F i d e l i s, mučenik.
25. S. M a r k o, evanđelista, pratilac svetoga Petra. Od njega poslan u Egipat, osnovao je ondje aleksandrijsku crkvu.

Danas se obavlja procesija s litanijama Svijų Svetih. Tu je procesiju uveo sv. Grgur Veliki, da odvrati od naroda razne nevolje. Kasnije je u nekim krajevima pridošao običaj, da se zajedno s time obavlja i blagoslov usjeva

26. **N. 2. po Uskrsu** K l e t o i M a r c e l, mučenici. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti vjernici, koji barem triput u tjednu mole zajednički Krunicu Gospodnju.
27. P. O z a n a K o t o r k a, djevica iz Reda sv. Dominika, blaženica našega roda. P e t a r K a n i z i j e, ispovjednik. crkveni učitelj iz Družbe Isusove.
28. U. P a v a o o d K r i ž a, ispovjednik.
29. S. S v e č a n o s t s v. J o s i p a, zaštitnika sv. Crkve.
30. Č. K a t a r i n a S i e n s k a, djevica.

D. H.

OVOGODIŠNJE HODOČAŠĆE U LURD

Dne 10. kolovoza (augusta) kreće i ove godine naše hodočašće u Lurd. Ovo je XIV. hrvatsko lurdsko hodočašće. Zbog oskudnih novčanih prilika i ovogodišnje lurdsko hodočašće polazi najkraćim putem od Zagreba do Lurda. U Lurd se dolazi 13. kolovoza ujutro, a odlazi iz Lurda 16. uveče. Ostaje dakle u Lurdu 4 dana. Na povratku se obavlja zadnja pobožnost u Padovi na grobu sv. Antuna Padovanskoga.

CJELOKUPNI TROŠAK ZA OVO HODOČAŠĆE IZNOSI DIN 3000. U toj je svoti uključena: zajednička putnica, vožnja vlakom, dobra hrana od Zagreba do Zagreba tri puta na dan, stanovanje u prvorazrednim hotelima, prevozi iz kolodvora u hotel i natrag, vožnja autokarima kod razgledavanja gradova i sve napojnice.

HODOČAŠĆE TRAJE OD 10. DO 20. KOLOVOZA. Putnica je zajednička, pa pojedini hodočasnici nemaju s njom posla. Činovnici imaju dopuštenje od svojih ministarstva za ovaj put. Svaki će hodočasnik dobiti za ovo putovanje samo jednu tiskanicu, koju će mu potpisati sreski načelnik.

Prijave se primaju najkasnije do 15. srpnja (jula), ali s prijavom treba poslati Din 1000 kao kaparu. I ta se kapara vraća onima, koji bi odustali od puta u roku barem 10 dana prije samoga puta; odbijaju se dakako samo već načinjeni troškovi dopisivanja.

Prijave se šalje na: STALNO VODSTVO LURDSKIH HODOČAŠĆA, ZAGREB, KAPTOL BROJ 29.

NAŠA GOSPA LURDSKA

GODINA IX. UREĐUJE Dr PAVAO LONČAR BROJ 4.

LURDSKA USKRSNUĆA NA NOV ŽIVOT

Magdalena Dod je bila četiri godine zaista teško bolesna. Imala je raka. Stara je 46 godina. Stanovala je u Parizu u 12. kotaru u ulici Mučenika. Liječnici je operirali. Ali rana nije htjela zarasti, nego se i dalje gnojila.

Došla je Lurd 18. kolovoza 1934. I 21. kolovoza je iznenada ondje ozdravila. Mnogobrojni su je liječnici poslije toga pregledavali. Mogli su samo ustanoviti potpuno ozdravljenje.

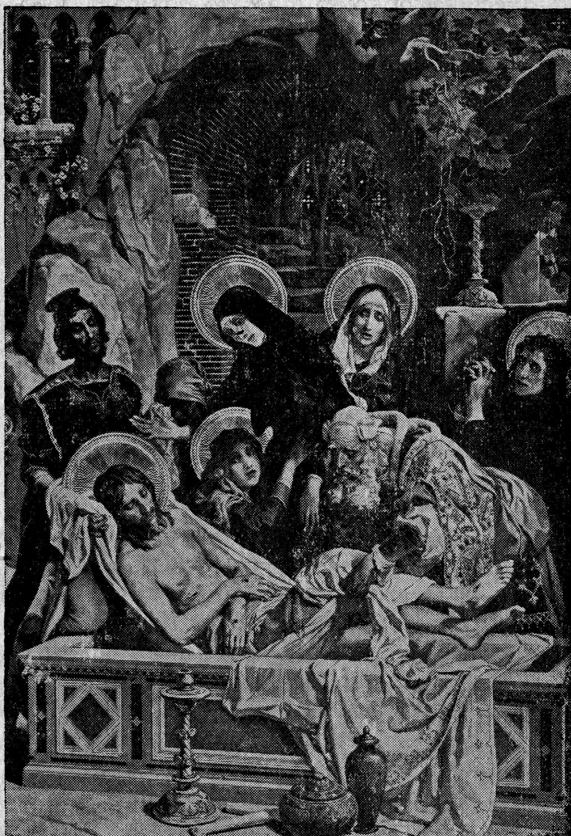
Godinu dana poslije svoga ozdravljenja t. j. 1935. godine vratila se opet u Lurd, da se zahvali Našoj Gospi lurdskoj za svoje ozdravljenje. Pregledalo ju je ondje 15 liječnika i utvrdili su ponovno i konačno njezino potpuno ozdravljenje, kojom ju je dragi Bog obdario još prije godinu dana posredovanjem Naše Gospe Lurdske.

✶

Bilo je to godine 1929. U Lurd je došlo naše hodočašće sa 119 hodočasnika. Bio je s nama i jedan naš liječnik pravoslavne vjere. Bilo je poslije podne 14. kolovoza uoči Velike Gospe. Na velikom trgu pred najdonjom crkvom poredali su bolničari mnoštvo bolesnika s najrazličnijim teškim bolestima. Dobar dio naših hodočasnika nalazio se kraj nosiljke bolesnice Sala Marije iz okolice Milana. Liječili je na medicinskom fakultetu u Milanu, ali bez ikakova uspjeha. Imala je gnojnu izraslinu na mozgu. Svi su joj udovi klonuli i bili uzeti. Nalazila se u zadnjim časovima života. Ležala je iscrpljena i nemoćna kao mrtva.

Presveti je Sakramenat obilazio i svećenik je dijelio blagoslov. Kad je blagoslovio našu bolesnicu iznenada se trgla i htjela ustati. Nastalo je oduševljenje i klicanje: čudo, čudo, živio Isus! Svi smo bili duboko potreseni. Ponijeli je u ured za utvrđivanje ozdravljenja. Pregledali je na rentgenu. Pronašli je potpuno zdravom. Naš je liječnik bio neprestano uz bolesnicu a sada ozdravljenicu. Mi smo bili ugodno prenerazeni, a naš liječnik duboko zbunjen ponavljao: čudo, čudo. Zanimao se veoma za nju. Pisala mu je godinu dana poslije toga, da je njezino ozdravljenje trajno.

✶

Slika desno:

ISUSA POLAŽU U GROB

U crkvi u Loretu na trošak biskupa Štrosmajera naslikao Ljudevit Seitz

Gabrijel Gargam je uistinu čovjek posebne milosti Božje. Godine 1899. bio je izbačen iz željezničkih kola, kod sudara vlakova u južnoj Francuskoj. Ležao je nekoliko sati u snijegu kao mrtav i bez svijesti. Bio je silno izmrcvaren: noge i ruke posute ranama, ključna kost polomljena, sakat od kuka do stopala. Hraniti se odsada mogao samo gumenom cijevi. Nastupilo je sušenje mišica i gnojenje hrptenjače.

Uz ove tjelesne nevolje bile su kod i duhovne. Gargam nije držao do vjere ništa, pa ga uzalud nagovarala majka, da pođe u Lurd. On se nije ispovijedao već 15 godina. Nakon mnogih nagovaranja pođe ipak u Lurd. Ispovijedao se i pričestio pred spiljom dne 20. kolovoza 1904. godine nakon petgodišnjih teških boli i muka. Poslije podne na procesiji s presv. oltarskim Sakramentom blagoslovio ga svećenik. On je u tom času ustao i povikao: »Ja sam zdrav!«

U liječničkom uredu pregledalo ga 60 liječnika, opkolilo mnoštvo novinara, vjernika i nevjernika. Gargam je bio potpuno zdrav i ostao do danas.

*

U početku lurdskih ukazivanja godine 1858. odmah dan iza toga, što je proteklo čudesno lurdsko vrelo, događaju se ondje čudesna ozdravljenja. Prvi je ozdravio 26. veljače siromašni radnik u lurdskom kamenolomu Ljudevit Buriet. Dvadeset je godina bolovao na desnom oku i nije vidio. Vodom s tog vrela nakvasio svoje oko i ozdravio. Njegov liječnik dr. Duzu, koji ga proglasio neizlječivim, kad je to vidio, iznenađen reče: »Zaista, to je čudo, pravo, neoporecivo čudo!« Ja se sagibljem, ja vjerujem!«

*

Dne 4. ožujka iste godine 1858. ležao je na samrti u Lurdu kržljav i kljast dječačić dnevničara Ivana Buhohorta. Otac je držao, da je već mrtav. Majčina ljubav je domišljata. Ona pograbi dijete. Otrči pred spilju gotovo s mrtvim djetetom. Ljudi su je smatrali, da je poludila. No ona izvadi iz pregače dijete. Uroni ga u čudesno vrelo. Četvrt sata ga držala u vodi. Kad ga donijela kući, dijete je zaspalo. I nakon toga je samo sašlo sa svoga kreveta. Ozdravilo je ne samo od svoje bolesti, nego i prohodalo.

*

Na stotine je stručnjački i znanstveno utvrđeno ozdravljenja u Lurdu od početka ukazanja Gospina god. 1858. do danas. Sve je to izveo i učinio, a čini i danas posredovanjem bl. Dj. Marije onaj naš Gospodin Isus Krist, koji je za svoga života činio čudesa u potvrdu svoga božanstva. A na koncu je potvrdio sve to još svojim svečanim uskrsnućem iz groba. Kao Bog je sam svojom moći ustao od mrtvih.

Jednakim gotovo čudesima potvrđuje u Lurdu, da i danas kao Bog vlada svijetom i kraljuje narodima. Čini to tako vidljivim znakovima u Lurdu danas, da barem one, koji su dobre volje odvrati od propasti, u koju srću. Tako je to i na taki način od toga odvraćao i one članove židovskoga naroda, kojima je bilo stalo do istine i puta Božjega.

Tako pokazuje Gospodin u Lurdu posredovanjem svoje presvete Majke zalutalom svijetu i narodima put spasenja i vječnoga i vremenitoga. U Lurdu nema spasenja i uskrsnuća nevoljnicima, ako se ne obrate k Bogu i njegovoj milosti.

Tako ustaju u Lurdu bolesnici i tjelesni i duševni na novi život, život duhovni i tjelesni samo po zagovoru Bl. Dj. Marije i velikom pouzdanju u uskrsloga Spasitelja i Njegovu božansku moć. Bez toga nema u Lurdu nikakovih čudesnih ozdravljenja i uskrsnuća na novi život.

Tako nema spasenja ni uskrsnuća na bolji život i ovozemaljski i vječni ni svijetu ni narodima bez vjere i pouzdanja u uskrsloga Spasitelja, Boga našega. On naime svojim uskrsnućem i svojim neprestanim čudesima zasvjedočuje svoju božansku moć i utvrđuje našu vjeru i pouzdanje u Sebe, jer svojom moći to čini i svojom božanskom moći »Uskrse kako reče, Alleluja!«

Dr. P. Lončar

USKRSLA LJUBAV

U klonule duše vratila se radost
zasjale od sreće
zaplakane oči,
jer čudo se zbilo od svih drugih veće:
na novi je život uskrsnula Ljubav
iz tame grobne noći.

U slomljena srca vratila se nada,
koja naše boli
tako brzo liječi,
porasla je vjera u božanstvo Tvoje
i shvatili sad su, premnogi već kasno,
snagu Tvojih riječi . . .

Tvoje, Kriste, Tijelo izranjeno prije
od bičeva oštrih modro i krvavo
i pod križem teškim iznemoglo palo,
kako nam se krasno
nakon uskrsnuća iz hladnoga groba
bijelilo i sjalo . . .

Tvoje oči svete koje su bile
prepune suza kad si sa križa
gledao ljudsku mržnju i zlobu,
sad su se sjale
skrivene bile kao da nisu
u hladnomu grobu.

Zasjalo je nebo pomlađenim suncem,
zapjevale ptice himne Tvojoj slavi,
sakrili se ljudi
oholi i grubi,
a oči je Tvoje plavetne i svete
gledati mogla samo čista duša,
koja Te, Kriste,
beskrajno ljubi . . .

Aleksandar Kokić

NAŠA GOSPA LURDSKA

Niz strme obronke snijежnih Pirineja žuri se Gava . . . Hitro preskakuje kamenja svoga korita i poigrava se s brčićima starog raka što se lijeno pružio negdje pod žiljem raspuknute vrbe . . . Žuri se Gava i šumi u svom toku. Zar ne da to Gava nešto priča . . . nešto tajinstveno . . . Na njezinoj obali sjedi već od davnine stari mlin i čitave noći i dane klopoće . . . klopoće . . . Stari mlin pjeva pjesmu tajinstvene prošlosti o bijeloj Djevici s jednostavnim plavim ogrtačem i krunicom u rukama. O nekom djevojčetu čistih plavih očiju, u kojima se odrazuje dubina oceana; o skromnoj francuskoj pastirici niska roda, kojoj je bilo dano da upozna velike stvari. Hvala Ti, Oče, što si ovo sakrio od mudrih . . .

Francuski bezbožnici izvor mnogih zala.

Za Francusku se u rječniku katoličke Crkve nalaze dva izraza: najkatoličkija i najbezbožnija zemlja. Čitava francuska prošlost, naročito novija, jest neprestano previjanje između gornje dvije skrajnosti. A nije bilo rijetko, kad su se u isto vrijeme, što zvuči malo protivurječno, mogle obe ove skrajnosti reći o toj čudnoj zemlji.

Snaga se katoličke Francuske vidi: u misalu, u jakosti francuske katoličke štampe, u divnim crkvama širom Francuske i u rasprostranjenosti njezinih misijskih područja. A »uspjesi« su bezbožne Francuske: u milijunima besposlenih, koji se poput strašnih sablasti iz priča vucare ulicama gradova s gorčinom u srcu, a kletvom na ustima, u mnoštvu nesretnih, samoubojica, koji si dnevno ne oduzimlju život, nego si prikraćuju umiranje, na koje ih je osudilo bezbožno egoističko savremeno društvo.

Grozno građansko klanje, koje se naziva u povijesti »francuska revolucija« jest, nakon nekoliko stoljeća njezinoga kršćanskoga života u srednjem vijeku, vremenski prva, ali i najrječitija opomena, kakvo postaje ljudsko društvo onda, kad u njemu zavlada životinjski dio čovjeka. Kakovo postoje ljudsko društvo, kad taj dio, koji je

po svojoj naravi određen da robuje, očituje svoje gospodstvo u dnevnom životu. Francuska revolucija znači prvu javnu eksploziju negativnih strana u čovjeku, atentat na ljudsko dostojanstvo i slobodu, da bude ironija još veća, obično se ta revolucija smatra početkom nekog novog vijeka slobode.

No ne samo, da je ta revolucija prvo javno slavlje gospodstva nižeg čovjeka, nego je ona i općenita, u toliko naime, što je odjeknula cijelom Evropom i djelovala eksplozivno na sve narode. Danas se uzima ona kao simbol svih onih, koji se bore protiv »vjerskog natražnjaštva«, kao simbol sviju liberalnih, egoističnih i revolucionarnih akcija. Svi takvi pothvati u prošlosti i u sadašnjosti imaju upravo u njoj svoj pravi korijen i neke vrsti odobrenje. A upravo su oni krivi za moralnu, vjersku i materijalnu bolest današnjega čovjeka. Odgovornost dakle za današnji životni metež pada na uzrok tog meteža, rekli bismo prema dosadanjem razlaganju, t. j. na francusku revoluciju i liberalne ideje, kojima je ona zarazila čovječanstvo.

No i francuska revolucija nije nastala preko noći. Njezino duševno polje bilo je spremano nekoliko stoljeća neposredno pred njom od pojedinih filozofa najrazličitijih liberalnih smjerova, naročito onih francuskih bezbožaca, koji se zovu »enciklopediste«. U njihovim spisima i naukama treba tražiti korijen samoj revoluciji, kao i njezinim posljedicama, koje proživljavamo danas. Liberalna bezbožna Francuska je »obdarila« čovječanstvo tim naukama i ujedno mu u svojoj revoluciji pokazala, kako treba te ideje primijeniti u životu. Bezbožna Francuska je uistinu dokazala i dnevno dokazuje, što može . . .

Gospa tuče francuske bezbožnike.

Takvu je raznobojnu sredinu odabrala za svoje djelovanje bl. Djevica Marija, kad je pred 78 godina započela u Lurdu svoj apostolat. Dogodilo se to nešto više od pola stoljeća iza francuske revolucije. Onda su liberalne i protuvjerske ideje, koje je ta revolucija donesla sobom, već bile većim dijelom ostvarene u životu naroda, kako to pokazuje burna godina 1848. Četiri godine prije lurdskih ukazanja proglašena je u Rimu dogma Bezgrešnog Začeća. No ta je dogma u moralno pokvarenoj svjetskoj atmosferi postala predmet prezira i izrugivanja. Na sve to odgovorilo je samo nebo lurdskim ukazanjima i čudesima godine 1858. Nebo je proslavilo Djevicu Mariju, ali je ujedno potvrdilo napogrešivost Crkve, u kojoj živi Krist progovara vjernicima po crkvenom učiteljstvu. Lurdska su ukazanja i čudesa utješila francuske katolike i nagradila ih za sve što su morali trpjeti radi vjere, ali su svojom realnošću nemilosrdno potukla neprijatelje duhovnih vrednota, vjere i Crkve. Taj dvostruki učinak lurdskih čudesa, ukoliko naime ona s jedne strane potvrđuju Božansku misiju Crkve, a s druge strane razkrinkavaju laži bezvjeraca, proširio se cijelim svijetom. Katolici cijelog svijeta i zagovornici prekogrobnog života našli su u njima potvrdu za svoje tvrdnje, a za bezbožnika i materijaliste postala su ona strašan upitnik. Mimo njega nastoje se oni provući makar i žmireći, ali je njegov glas tako snažan i njegova pojava tako jasna, da oni i nehotice moraju u sebi priznati: dovle smo mogli, ali dalje ne. I samo strah pred logičkim zaključcima, koje bi morali iz toga povući, plaši ih da to priznanje ne očituju javno. — Lurd je mjesto, gdje osjetna čudesna zbilja graniči sa svrhunaravnim, gdje se upravo svrhunaravna katolička istina potvrđuje zamjetljivim oblicima. Radi toga je Lurd ne samo čudesno lječilište, nego je u naše bezvjersko doba novi jaki izvor vjerske okrepe duše.

Lurdska Gospa je i naša

Lurd je francusko narodno svetište Marijino kao što su Bistrica, Trsat i druga svetišta svete Djevice, kojima obiluje naša lijepa domovina, hrvatska narodna svetišta. Mogao bi tkogod u današnje doba pretjeranog nacijonalizma reći: »Mi Hrvati imamo toliki broj prošteništa, gdje se od davnine štuje Kraljica Hrvata. Ta su svetišta djela ruku starih Hrvata. Oni su u njima kušali čudesnu dobrotu nebeske Domaćice na isti način kao što je kušamo i mi danas. Uz ta je prošteništa vezana naša tradicija i veliki časovi narodne historije. Ta su svetišta naša . . . hrvatska. Čemu dakle da se oduševljavamo fran-

cuskim Lurdom ili da čak kupujemo i čitamo list, koji pronosi slavu tog stranog francuskog grada? Mi smo, istina, katolici, ali hrvatski katolici s našom hrvatskom Bistricom i Trsatom, a francusku Gospu Lurdsku neka štuju Francuzi.«

Takvi su prigovori, kad se radi o Lurdu, bez smisla. Zar nije i Gospa Lurdska i Marija Bistrička i trsatska Zvijezda Mora ista ona Djevica s nebesa, koja svima jednako pomaže vapili mi: sveta Marijo Lurdska, moli za nas ili Mati Božja Bistrička, oglej se na nas. Osim toga Lurd je, istina, francusko narodno proštenište, u koliko je u Francuskoj, ali je ono još više međunarodno, svekatoličko. Zar to ne dokazuju brojna godišnja hodočašća iz cijelog katoličkog svijeta, a ne samo iz Francuske. Zar tu općekatoličku oznaku Lurda ne potvrđuje i sama Sveta Djevica, kad obasiplje dobročinstvima ne samo Francuze, nego i ostale katoličke narode. Lurd je upravo svjetsko katoličko proštenište i svi katolički narodi svijeta imaju jednako pravo da kažu: ono je naše proštenište zato, jer je katoličko. Svi katolički narodi moraju nastojati, da se štovanje Lurdske Djevice širi, jer se tako širi i vjera u Isusa i promiče se ugled svete Crkve, koja se jedina na svijetu može podičiti, da ima uz svoje vjerovanje odmah i tako uvjerljivu potvrdu tog vjerovanja, ludska čudesa. Gospa Lurdska je i naša, hrvatska, jer je povijest hrvatskog naroda usko povezana uz katolicizam, uz štovanje svete Djevice. Uostalom Božja je i Gospina stvar, koje će si mjesto odabrati, pa na njemu više milosti i dobročinstva dijele ljudima i lakše se ustanovljuje dobrota Božja. Gospa svagdje naša, gdjegod Ona milosti dijeli.

Već su prvi hodočasnici na putu.

Kad prva proljetna visibaba uz zrake novog sunca počne bojažljivo dizati glavicu i kad se otopljene snježne gomile spuštaju u dolinu, nabujaju potoci i rijeke. Tada i Gava zašumi jače, i stari mlin na njezinoj obali zapjeva novim silama pjesmu, pjesmu mistične prošlosti . . .

U grad su prispjeli prvi novogodišnji hodočasnici, umorni i radosni, a za njima se sprema mnoštvo sa sviju strana. Hodočasnici do čudesne lurdske spilje. Umorni, zemaljski hodočasnici na putu u lijepu vječnost, do neba. A to smo mi svi . . . Umorni i radosni . . .

A Ti, Majko Božja Lurdska, moli za nas . . .!

Dragutin Biščan

ON IPAK ŽIVI

Boljševici su preuzeli vlast u Rusiji. Oko malene ruske crkve prostire se seoski trg. Gotovo čitavi trg napunili su obični ljudi, priprosti seljaci, koji ne znaju ni čitati ni pisati. Zabezeknuto stoje i nijemo gledaju tri sovjetska vojnika, koji su stajali mrka lica pokraj zida malene crkve.

Sunce stoji visoko na nebeskom svodu, ali ne grije. Oštri sjevernjak puše oko crkve i tjera ljudima suze na oči. Seljaci stoje već dugo pred crkvom i drhću od zime.

A zašto su se skupili? Nova vlada poslala je u njihovo selo po prvipput svoga zastupnika. A šta će reći taj stranac iz Moskve ovim ljudima iz malenog sela na podnožju Urala? Donio im je po svoj prilici neku novu nauku, koju moraju prihvatiti, jer ih inače čeka ili smrt ili pasji život na ledenim sibirskim poljanama.

Tako je dosta i bilo! Vladin se poslanik derao i govorio seljacima dva puna sata. Kratki sadržaj ovog dugog govora je slijedeći: »Vi morate sve zabaciti, što vam je dosada bilo sveto i uzvišeno, milo i drago. Vaš svećenik će biti protjeran, crkva porušena. Iz vaših kuća mora odmah nestati križeva i svetih slika. Inače vojnici imadu puške i dovoljno metaka za sve vas. A za žene i djecu ima dovoljno mjesta u Sibiriji.

»Odgovarajte!« — povikne promuklim glasom sovjetski izaslanik, — »odgovarajte, što ćete učiniti!«

Iza toga zavlada mrtva tišina. Nitko ne govori. Činovnik počne bjesniti: »Zar ne ćete odgovarati vladinom izaslaniku?« Od bijesa je crven kao rak i divlje maše rukama. Vojnici su spremni da pucaju.

Ponovno nastane šutnja. Nakon kratkog vremena istupi između svijeta neki stari i priprosti seljak i stane tik pred lice sovjetskog činovnika. Najprije ga ozbiljno i odvažno pogleda. Zatim upravi svoj pogled prema nebu. A onda podigne ruku u vis kao na zakletvu i poviče gromkim glasom: »Krist je uskrsnuo!«

Na te se riječi seljaci trgnu, zaboraviše na svaki strah i poviknuše iz sveg glasa: »Krist je uskrsnuo! On živi!«

Svi od reda klikću od veselja i plaču. Ljube se kao na Uskrs, kako je to u Rusiji već stari običaj.

Ne obazirući se na vladinog zastupnika pošli su u crkvu. Zvona počeše zvoniti. Orgulje zabrujiše. A stare uskrsne pjesme ore se po čitavom selu sve do uralskih planina.

Sovjetski ljudi morali su se povući ne obavivši svoj posao. Strijeljanja nije bilo. Vojnici su smatrali, da nemaju dovoljno taneta za tvrdokorne seljake.

»Krist je uskrsnuo!« — povikao je odvažni seljak, koji nije znao ni čitati ni pisati. On je shvatio, koja je najveća mudrost, jedina istina. On joj se nije iznevjerio ni u najtežem položaju.

Krist je uskrsnuo! Što nam više treba? Ako je on uskrsnuo, tada mi imademo sve.

Ovo je bio najveći strah pakla: On bi mogao konačno opet oživiti. Pakao je tako mnogo uspio, da je Krista iskrvario na križu. On je zaista umro. Bog je mrtav. Njegovo mrtvo tijelo položiše u grob, na koji navališe veliki kamen i postaviše jaku stražu, da čuva Krista.

Sve to nije ništa koristilo. Krist je uskrsnuo! On živi, ako ga i hiljadu puta osude na smrt!

Pakao nastoji, da ponovno razapne Krista i da ga zakopa.

Ali Krist će uskrsnuti iz svakoga groba, koji mu pakao iskopa.

Nažalost, na zemlji ima tako mnogo onih, koji zakapaju Krista. Današnji svijet je kao veliko groblje, u kojemu mrtvaci ne »počivaju u miru«. Ne! jer u mnogim dušama Krist ne živi. On je pokopan. Ali jednoga će dana uskrsnuti Spasitelj i u njihovim dušama. On će raskinuti okove, koji sapinju duše grješnika. Nebrojeno puta ponavlja se uskrsnuće Kristovo u ispovjedaonicama katoličke Crkve. Iz ispovjedaonice čovjek izlazi veseo i kao preporođen.

Upotrijebimo milost Božju, koja nam se daje u dovoljnoj mjeri. Upoznajmo da su »sada dani spasenja«, da je sada vrijeme najbolje.

F. Talan

USKRSNI HIMAN

Danas je usto slavan i jak kao stijena,
usto je, ko umorni putnik,
kada se draškan od mirisnog vjetra
probudi vedar i čio
u magleni, svježi jutarnji cik.

Pobjedni znak Mu s božanskog čela
blista ko zvijezda, sjaje ko alem;
desnica snažna
ponosno drži pobjedni skeptar
i zamahom jednim rastjeruje varke
i dosadne snove kraljevstva lažna.

On, Kralj, ponosno stupa i smjelo
sred usklika brojnih klanjavog žita
i veselog pijeva mladih čempresa,
stupa ko čarobni mladić
snažan i lijep sred tajnoga mita.

Sve treperi pred Njim od milja,
sve drhće, pada, sa strahom se kluja,
sve kliče mu pjesmu radosti punu,
pjesmu iz koje odzvanja pobjedni himan
nebeskog, čarnog: aleluja . . .

A himan taj zvoni ko pozivna truba
kroz prostore vječne, daleke,
zuji ko šapat proljeća bujnog i toplog,
zvuči u srcima našim ko riječi majčine
vrele i meke . . .

F. Balog

Slika desno:

ISUS SA SVOJIM APOSTOLIMA KOD POSLJEDNJE VEČERE, KAD JE PRVI PUT PRETVORIO KRUH U SVOJE TIJELO, A VINO U SVOJU KRV I PRVI PUT SVOJE APOSTOLE PRIČESTIO

Ova je slika iz jedne crkve u Padovi, a naslikao ju je prije pet stotina godina talijanski slavni slikar Đoto (Giotto)

Ovakvim je slikama ukrašena knjiga „Marijin vrt", koja opisuje cijeli život Bl. Djevice Marije kao roman, a tu je knjigu baš sad za Uskrs izdalo Društvo sv. Jeronima.

USKRSNUĆE ISUSOVO I UKAZANJE B. D. MARIJI

Svanjiva. Crna se noć malo po malo povlači pred bijesnim i neodoljivim nasrtajem dana, koji se rađa. U početku lagano, oprezno i kao od šale, u zbijenim redovima, ali se doskora to povlačenje pretvara u divlji bijeg pred mnogo jačim neprijateljem. Pobjedonosno stupa mladi dan, ogrnut crvenim grimiznim zrakama sunca, koje se još nije javilo na obzorju. I razgoni posljednjim udarcima ostatke silne vojske noći, a doskora izađe i sunce, glasnik pobjede novog dana. Noć, svladana i potučena, povukla se u tamne spilje, odakle čeka priliku da ponovo napane. Ali uzalud. Sunce se sve više diže. Pobjeda je potpuna, i posljednji otpor noći zauvijek je skršen.

U jednoj kući u Jeruzalemu, u svojoj sobici kleči Majka Božja cijelu noć duboko zadubena u molitvu. Velikim veseljem pozdravlja osvit novog dana, koji će Joj donijeti tolike utjehe i veselja, nakon tolikih muka i boli. Znade Ona, da će danas biti izvojevana posljednja i najveća pobjeda nad paklom, a ta je pobjeda — Uskrsnuće Isusovo. Isus će uskrsnuti. To Joj je poznato, ta toliko je puta o tom govorila sa Svojim ljubljenim Sinom! Zato ni nije otišla s onim pobožnim ženama, Marijom Magdalenom, Marijom Jakobovom i Salomom grobu Isusovu, jer će On pun slave doskora doći k Njoj. O tom nije sumnjala. Ne može sin, koji ljubi svoju majku, zaboraviti ju u svojoj sreći, a osobito ovaj i ovakav Sin kao što je Isus. Svom Joj je dušom prolazilo neko milje na pomisao, da će Njezin Sin doskora uskrsnuti i time učvrstiti temelj Svoga kraljevstva. Ovo sunce, što se sada rađa, čije su svijetle zrake zalutale i u ovu sobicu i titraju na zidu, razgoni tmine, koje su se nakupile za vrijeme njegova otsuća. Tako i Isus, vječno sunce, goni sotonu u pakao odakle je u svijet izašao za Njegovog odlaska, i naviješta novi, vječni dan. Uskrsnućem bit će zadana paklu zadnja i najveća rana, od koje se neće nikad oporaviti.

Ove se radosne misli roje u Marijinoj glavi, dok čeka zadubljena u molitvu Uskrsnuće. I nadošao je radostan čas, za kojim su tako ljudi čeznuli. A sada ga nitko na zemlji, osim B. D. Marije ne očekuje. Ono

malo vjernih, a među njima i apostoli, razbježali su se i posakrivali još za vrijeme muke. Ostavili su Njega, koji je govorio, da će osnovati kraljevstvo. A Židovi Ga pribili na križ. On je, istina, govorio da će uskrsnuti, ali ko će još vjerovati u to, kad su ove sve prve osnove propale i nisu se obistinile. Bio je dobar čovjek, no sada je umro, i niko ne misli više na Njega. Ipak su neki, zaista malo, par žena i jedan učenik, ustrajali do kraja. I Marija je ustrajala do kraja, pače još više, ona se nadala onomu, čemu se ni ovo nekoliko osoba nije nadalo, nadala se, da će Isus uskrsnuti. Ne Ona se nije samo nadala, Ona je u to vjerovala i bila o tom tvrdo uvjerena. I dok se sada još svi žaloste, Ona se već veseli pobjedi: evo sada, za koji čas, Krist će uskrsnuti.

Ona gleda duhovnim očima Uskrsnuće i pobjedu svoga Sina: Krist, okružen patrijarsima, prorocima, pravednicima Starog Zavjeta i nepreglednom četom anđela, pošao je iz pretpakla, da se združi sa Svojim presvetim Tijelom. Ono je ležalo još uvijek u grobu Josipa Arimatejca, oprano, namazano balzamom i zamotano u platno, onako kako je bilo pred tri dana položeno. Sada leži to tijelo mirno, i ima već neku zadovoljštinu. Ali ta nije potpuna. I ono je trebalo dobiti potpunu plaću za sve one udarce biča, pljuske, pljuvačke, za trnovu krunu, uopće za sve rane, koje je primilo. Međutim već je došao za Kristovo Tijelo čas nagrade, dok će za ostale biti na sudnjem danu dostojna nagrada, ali također i dostojna kazna. Duša se Kristova združila s Tijelom »koje je primilo neumrli život i slavu. Mjesto platna i pomasti, kojima je bio sahranjen, narešen je sa četiri svojstva slave: Tijelo mu je postalo sjajno, nije moglo više trpjeti, moglo se po volji svuda kretati i prolaziti kroz krute predmete.« Zaista dostojna nagrada za podnesene muke. Nijedna se rana nije poznala osim od čavala i koplja. Ali te su se rane sjajile, i iz njih je izbijala neka naročita svjetlost, tako da su one bile još ljepši ukras Tijela. Zadivljena, promatrala je pratnja Isusova, svoga uskrslog Gospodara, koji u punini svoje božanske moći i ljepote stoji pred njima. Na zapovijed Isusovu, a kao znak potpune pobjede, uskrsnuli su mnogi u preobraženom tijelu. Radi toga možemo se i smijemo i nadati, da ćemo i mi jednom uskrsnuti. Svi su se klanjali Isusu i iskazivali svoje poštovanje.

Odmah su se svi uputili B. D. Mariji, koja je zaronjena u razmatranje promatrala slavlje Svoga Sina. Kolikim je veseljem Marija dočekala Svoga Sina, ne da se opisati. Sada je kraj svim bolima. Sedmerostruki mač, koji se duboko zarinuo u raskrvavljeno srce Marijino, istrgnut je, a rane su odmah zacijelile. Onaj isti Isus, kojega je pred tri dana, sva rastužena primila u svoje krilo, osramoćena, prezrena, popljuvana i okrvavljena, proslavljen je od Svog Oca. Kako je u muci sve i Ona trpjela na duši, što je Isus trpio na tijelu, tako je sada proslavljena Ona kao i Njezin Sin. Puna najdublje poniznosti, Ona »Kraljica poniznosti« baci se pred noge Isusove. Isus Je, sagnuvši se, blago podigne sa zemlje, a Ona se sva presretna nasloni na Tijelo Svoga Sina. Tada padne u zanos i u tom Joj otkrije Bog mnoge tajne, naročito tajne svetih sakramenata. Iza toga začuje glas Božji koji je govorio: »Prijateljice, uzdigni se više!« Sada je par sati uživala u samom Bogu. Svi su sa strahopočitanjem Nju promatrali, kako se zaronjena u neizmjernost Božju, hrani i napaja Njegovom Dobrotom.

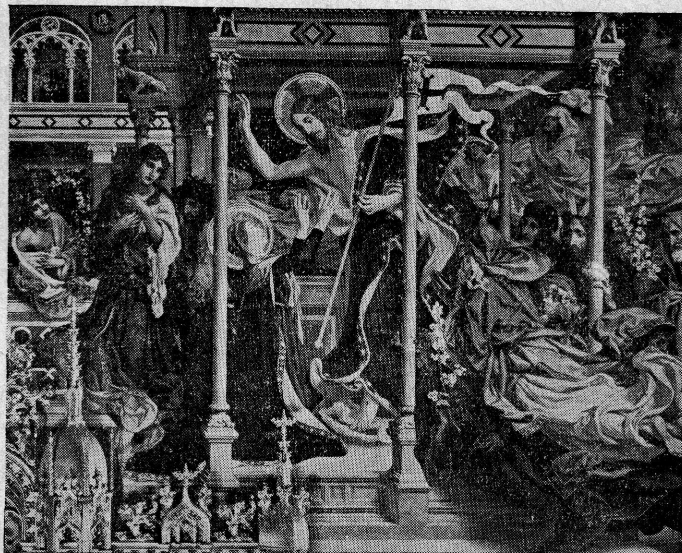
Kad je zanos prošao, razgovarali su Isus i Marija vrlo srdačno o Njegovoj muci i slavi. Ona se također porazgovori i s ostalima iz pratnje Isusove, naročito sa svojim roditeljima, pa također i s Evom. Sastale su se dvije žene, a kako je jedna od druge različna. Po jednoj je došla smrt na svijet, a po drugoj život i spas. Kako li je samo zahvalno promatrala Eva svoju prakćerku! Ta samo po Njoj se i Ona spasila.

Iza toga otišla je nebeska četa, a Marija

HOĆETE LI IĆI NA HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU?
Bit će ili u lipnju ili u srpnju. Cijena 6900 Din. Prijavite se Odboru za hodočašća u Svetu Zemlju, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

Slika desno:

ISUS SE NAKON USKRSNUĆA UKAZUJE SVOJOJ MAJCI BL. DJ. MARIJI

U crkvi u Loretu, gdje se nalazi nazaretska kućica Gospina, na trošak hrvatskog biskupa Štrosmajera naslikao Ljudevit Seitz.

je ostala samo u svojoj sobici, zahvaljujući na velikom Milosrđu i dobročinstvima, koje Joj je Gospodin iskazao. Pjesma zahvalnosti od ljubavi rasplamtjelog srca dizala se iz ove male sobice. Bila je to molitva, koja će ostati vječni zalog velikih milosti, kojima će Bog, po Njezinom zagovoru, obasuti sve ljude. Dugo se zaufano i usrdno Ona molila, da bi se Bog udostojao što plodnijima učiniti neizmjerne zasluge Muke, Smrti i Uskrsnuće Svoga Sina. Veliki je bio grijeh ljudi, ali još je veća zadovoljština kojom je bijedni ljudski rod otkupljen. Iz grudiju se Bl. Dj. Marije izvine duboki uzdah zahvalnosti...

Sviće. Sunce i opet izlazi da raspršī tmine, koje su se nad zemljom nadvile. Uskrs je, godine 1936., a dan kojeg je Isus svojim uskrsnućem donio još traje. Uvijek iza Velikog Petka muka i stradanja dolazi Uskrs pobjede, to nas Uskrs uči. Najveće svjedočanstvo Uskrsa je Crkva katolička, koja na sebi nosi vidne znakove zasluga Isusova Uskrsnuća i molitava B. Dj. Marije. S pravom je zato rekao sv. Pavao: »Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je propovijedanje naše, uzalud je vjera vaša« (1. Kor. 15, 14).

Prema: Marija Agredska, Život B. Dj. Marije, sastavio: *Bulat Stjepan*

BUDI VOLJA TVOJA!

Kad mi sunce milo grane,
Sretan danak kad mi svane,
Sretna pjeva duša moja:
Budi, Bože, volja Tvoja!

Kad mi srce sreću poje,
Lijepe misli kad se roje,
Tada kliče duša moja:
Budi, Bože, volja Tvoja!

A kad sunce, gle, mi zađe,
Danak sretni se ne nađe,
B'jedna šapće duša moja:
Budi, Bože, volja Tvoja!

I kad srce tužno cvili,
Suza gorka sama mili,
I tad stenje duša moja:
Budi, Bože, volja Tvoja!

Bože, sve što Ti mi dade,
Srce moje c'jenit znade,
Zato moli duša moja:
Budi uv'jek volja Tvoja!

M. Metzger

SLUČAJ PETRA RUDERA

Nitu je dobio slobodnog vremena da se uzmogne oboružati dokazima prije nego nastavi raspravu. Nestrpljivo sam iščekivao da saznam što će on iznijeti protiv toga tako velikog čuda, koje se dogodilo s Petrom Ruderom. Njemu je drvo, koje je palo na noge, slomilo obje kosti ispod koljena i izgnječilo meso g. 1867. Osam godina ga liječili uzalud. Ne samo, da se kosti nijesu srasle, nego se i meso sve više gnojilo. Iznenada je ozdravio 1875. u lurdskoj spilji u Oostoackeru.

I došao mi je jednoga dana Nitu s nekom masonskom ilustriranom (islikanom) brošurom i s nekoliko »mudrih« izreka Gabrijela Seaillesa. U brošuri mi je pokazao sliku koja je prikazivala obadvije noge Petra Rudera, kako su ih našli za vrijeme pregledavanja lješine, četrnaest mjeseci iza njegove smrti. Ruder je umro 24. svibnja 1897. godine od upale pluća, dakle dvadeset i dvije godine iza svoga čudesnog ozdravljenja. Fotografija je vrlo točna, prepoznao sam je bez muke; obadvije goljenice bile su jednako duge, ali se na onoj, koja je ozdravila na tako čudesan način, opaža kako je malo iskrenuta, jer je na njoj poslije ozdravljenja ostala mala izraslina od kosti koja udara u oči odmah na prvi pogled; Nitu pokazajući mi tu sliku slavodobitno reče:

— Dobro gledajte, lurdski liječnik, koga vi zovete Bogom, nije baš veliki vještak, on nije znao prelomljenoj nozi povratiti njezin prvotni oblik! I pokaže mi jednu glupu izreku Gabrijela Seeaillesa, koji se usudio da Boga nazove »nevaljalim liječnikom.«

— Ovaj oblik, koji imade ozdravljena goljenica baš je *oznaka čuda*. Čitava lijeva noga ispod koljena bila je zdrobljena padom ogromnog debla 16. veljače 1867. godine. Liječnici, premda su se mnogo trudili, nijesu mogli da tu prelomljenu nogu izliječe. Trulenje je zahvatilo ranu. Ostatak se noge mogao ljuljati i okretati u svim smjerovima; iz rane je bila izvađena krhotina kostiju, od kojih je jedna bila duga čak tri centimetra, što je načinilo veliku šupljinu između oba dijela prelomljene goljenice. To je bolesniku zadavalo strašne boli, naime nije mogao hodati i jedva se vukao na dvije štake. Iza osam godina i dva mjeseca, pošto je bio ozdravio u tren oka moleći se Našoj Gospi Lurdskoj, ne u samom Lurdu, nego u Oostaker-les-Gandu u Flandriji nateknuta je noga poprimila nenadano svoj normalni obujam, ovoji su pali, rana je zacijelila, oba su se dijela prelomljene noge sjedinila, Petar je hodao, i liječnici su ustanovili ozdravljenje. Dr. Affenaer dapače je rekao: »Ne samo da ste ozdravili, nego je vaša noga i mnogo čvršća.« Pred takvom činjenicom prosudite, da li je Bog prema riječima Gabrijela Seaillesa »nevaljali liječnik«.

— Ipak je ta ozdravljena noga, reče Nitu, ostala iskrivljena!

— Ponovno vam naglašujem, da je to baš *oznaka čuda*. Da noga ima svoj normalni oblik mogao bi danas tkogod poricati, da se tu dogodilo nešto čudesnog. Ovako to ne može nitko nijekati. Goljenica je bila potpuno prelomljena, a onda je najednom postala zdrava, a kako? . . . Pripazite. Ovdje su se zajedno sastale božanske i prirodne okolnosti. Kosti su pokliznule jedna pod drugu pokoravajući se mišićima, koji su ih micali. To se premještanje moglo opaziti tek na koncu osme godine. Prelomljeni dijelovi noge sjedinili su se, a da se to premještanje nije moglo obaviti u potpunom opsegu, i u takvim prilikama, *zaista je čudnovato, kako ozdravljenje nije ostavilo nikakve nepravilnosti u hodanju.* Petar Ruder je mogao vrlo lijepo hodati, to su svi ustanovili. Što više u šupljini, koja je bila između obje strane prelomljene noge, dogodilo se *trenutačno stvaranje* koštane materije, i stvoritelj nije bio škrt, nego je on proizveo i izvjesnu količinu koštanog tkiva više, da nogu što bolje učvrsti!

— Oh! reče Nitu, zar se u tisućama operacija, koje se danas obavljaju, ne vidi kako se kosti sastavljaju?

— Liječnici će vam reći, da se okoštavanje događa malo po malo, a ne *u tren oka*.

— Rastumačit ću vam to pobliže, reče Nitu. Krv u sebi nosi elemente, koji su potrebni za stvaranje koštanog tkiva. U da-

nom času dostajala je samo jača cirkulacija krvi.

— Naša krv sadrži 1,60 grama vapnenog fosfata. Da se pak ona šupljina u goljenici Petra Rudera ispunila koštanim tkivom, trebala je bar ova trostruka količina! A osim toga nemojte zaboraviti kako se polako stvaraju i slažu čelice živog tkiva! Svakako ste primorani, budući da činjenicu ozdravljenja ne možete dovesti u sumnju, da dopustite stvaranje koštanog tkiva, koje znanost ne može proizvesti, a koje se može protumačiti jedino posredovanjem jedne svemoćne natprirodne sile. To je čudo.

— Svakako slučaj Petra Rudera zapanjuje, reče Nitu, no nije li on možda osamljen?

— Ne, nije, odmah ćemo to vidjeti.

Stj. Dopelhamer

IZ DUHOVNOG ŽIVOTA

KROTKOST

Krotkost je krepost, koja u čovjeku stišava i svladava srdžbu. Ta je krepost važna već za sam život na zemlji, a napose za napredovanje u duhovnom životu. To se već na prvi pogled zapaža, ako pogledamo čovjeka sklona na srdžbu ili pak čovjeka, koji je krotak i blag. Promotrimo li jednog i drugog čovjeka, odmah ćemo zapaziti veliku važnost blagosti, bilo za njega samoga, bilo obzirom na njegovu okolinu.

Važnost krotkosti za vlastitu dušu

Duhovni se napredak bez duha krotkosti ne može pravo ni zamisliti. Srdžba je ona strast, koja uzbuđuje čovjeka. Ona mu može na mahove i razum potamniti, tako, da ni ne zna, što radi. Čovjek se u takvim časovima snizuje do životinje. Postaje sličan i pravoj divljoj zvijeri. Iz njega kipi samo jad, rasprostire se mržnja, snuje se osveta. Kakav je to život? Može li se tu i pomisliti na duhovni napredak? Ni spomena o tome! Srdžba čovjeka baca samo u grijeh i tako on duhovno nazaduje. Naprotiv krotkost i blagost sačuvat će ga od svega toga, porušit će zapreke duhovnom životu. Krotkost čini čovjeka u neku ruku sličnim sa samim Isusom. Njegova je naime krotkost odsijevala u cijelom životu, osobito pak u muci i na samrti. »Kao janje dao se voditi na zaklanje. Ni ustiju svojih nije otvorio pred mučiteljima košto janje pred onima, koji ga strižu.« Duša, koja teži za duhovnim savršenstvom mora nasljedovati primjer Isusov. Ne smije se oglušiti na Isusove riječi: »Učite se od mene, koji sam krotak i ponizam Srcem.« Duhovni se napredak napokon ne da ni zamisliti bez molitve. Prava se pak i sabrana molitva može dizati prema nebu samo i jedino iz duše smirene, blage i krotke.

Krotkost prema bližnjemu

Bolji duhovni život pretpostavlja ne samo dobre, nego i ljubazne i srdačne odnose prema bližnjemu. Kako ih može podržavati čovjek sklon na srdžbu? Kakve su veze neprestano srditoga čovjeka s njegovim bližnjima? Vječne zadjevice i svađe, mržnja i osveta! Pravu ljubav prema bližnjemu može iskazivati samo čovjek krotak i blag. Od srditoga sve bježi, k blagom i krotkom se svaki rado približuje. Istinita je riječ svetoga Ivana Zlatoustoga: »Vatra se ne gasi vatrom.« I naša narodna poslovica izriče sličnu misao: »Više se muha uhvati kapljicom meda, nego li bačvom octa.« Obični kršćanski život bez ljubavi prema bližnjemu ne može se ni zamisliti. Ipak Gospodin određuje svakome ljubav prema bližnjemu. I tu zapovijed izjednačuje s onom o ljubavi prema Bogu. Jedan samo pogled na čovjeka srditoga i čovjeka krotkoga, pak nam je odmah jasno, koliko vrijedi krotkost obzirom na naše vladanje prema bližnjemu.

Kako ćemo postići krotkost

Krotkost se u prvom redu postizava molitvom i vježbom. Bez molitve, kao podloge raznih milosti, ne možemo postići mnogo ni u tom pogledu. Milost krotkosti treba isprositi. Molitva je važan uvjet, no isto tako je i naše nastojanje, to jest vježbanje u krotkosti veoma važan uvjet, da

je postignemo. Čovjek mora priviknuti na to, da svladava sve, pa i manje porive srdžbe. Čim zapazi da se srdžba kani pojaviti, treba je svladati. Sa srdžbom je u tom pogledu kao i s vatrom. Iskricu može svatko pogaziti nogom. Požar, koji se iz te iskrice razvio ne može nitko tak lahko pogasiti. U našem vježbanju u krotkosti bit će nam od osobite pomoći pomisao na krotkoga i strpljivog Isusa. Napose se preporuča pomisao na Isusa na križu i nebesku Majku pod križem. Tko se živo zagleda u tu sliku, taj ne će tako lahko planuti, bit će krotak. Nije s gorega pomisliti i na tu činjenicu: Mi ljudi radi svojih grijeha zaslužujemo samo i jedino srdžbu Božju i kazan, a ipak na tom svijetu uživamo Božju blagost i milosrđe. Kad bi nas netko toliko vrijeđao, koliko mi, na žalost, vrijeđamo Gospodina, mi bismo na toga navalili s mnogo srdžbe i osvete. Možda bismo se kojiput imali i pravo ljutiti. I učinili bismo tako. A Gospodin? On, mjesto srdžbe i kazne, obasiplje naše duše svojom blagošću i milosrđem. I pogled na plodove srdžbe s jedne strane i plodove krotkosti s druge strane, bit će u našem vježbanju od osobite koristi.

»Blaženi krotki, jer će oni posjedovati zemlju.« To su Isusove riječi. Blaženi oni, koji strpljivo i u duhu Kristove blagosti snose i nepravde, koje im se nanose i nevolje, koje ih stizavaju. U njima ne vlada bijes srditosti, nego blagost i strpljivost Isusova. Već su u tome blaženi, jer posjeduju zemlju srca svojega. Po blagosti im to srce napreduje u duhovnom životu, približuje se duhovnom savršenstvu. Konačno ih blaženstvo čeka ondje na nebesima, gdje će baštiniti sva blaženstva one obećane zemlje.

Dr. D. Hren

ŽIVOT S CRKVOM

USKRSNUO JE BOG . . .

Dan Velike Subote približavao se kraju i nosio u svome krilu pokorničke molitve i psalme korizme. Nestajalo je pomalo tmurnosti, koja se povlačila čitavo vrijeme pokore. Nestajalo je uzdisaja, što su se često za obavljanja križnog puta vijali iz prsiju naroda, koji je prateći u duhu Isusa na Njegovu posljednjem putu do Kalvarije, vrhunca njegove ljubavi, plakao i uzdisao nad nezahvalnošću židovskog naroda. Nestalo je te tuge, a večer se pomaljala u novom ruhu, ruhu radosti, veselja, ushita, sreće. Priroda je spremila najbolje što se dalo, da dočeka svoga Gospodara, kad ustane iz groba; da mu pospe put laticama zahvalnosti i lišćem molitava vjernog naroda. Veselo je puk hrlio u crkvu, da ushićena srca sudjeluju u prvim trenucima Spasiteljeva uskrsnuća. Radovao se što će mu On donijeti novu radost, novi život, što će i njihove duše s Njim kao uskrsnuti, pomladiti se . . .

Sve se radovalo i pjevalo . . .

Jedna tek duša stajala je mrka i nijema, zatvorena svemu veselju. Čudnim i posmjehujućim pogledom pratila je veselo čavrljanje mladih djevojaka koje su se skupile u hrpu i ponosno pogledavale svoja odijela. Još gluplje činilo joj se ono potcikivanje djece i kotrljanje zelenom travom. Taj eto mladić, čija je duša stajala neosjetljiva ko zemlja, nije shvaćao djece, nije razumio njihove radosti. On je bio nijem, nepomičan nepredobiv za sve to.

Mrak se već bio spustio i pokrio polja, ledine, čitavi kraj. Iskričava maglica koprcala se po granama prolistalih kestenova; i ona kao da je sudjelovala u veselom raspoloženju malene djece i ljudi čije su duše klicale pjesmu uskrsnuća. Nebom je vladao mir; tajni, uskršnji mir . . .

Prodirljivi glas zvona razlijegne se najednoć okolicom, pojuri cestama, dolovima, vrtovima i poljem i svagdje navijesti nove, vesele časove uskrsnuća. Sve je poticao na radost i veselje. Prodro je u kuće bogataša, prodro je i u najzabitniju seosku kućicu, prodro je i u kućicu onog malog psetanca i njemu je došao javiti da je uskrsnuo, ustao Bog . . . Srca ljudi, koji su stajali oko crkve zakucahu jače, lagani treptaji uzduha prođoše njihovim tijelom, a duše njihove zapjevaše pjesmu, koja se miješala sa glasom zvona i dizala se visoko, visoko do

neba ... Tada se svi svrstaše u dugačku, divnu procesiju u kojoj će biti, ne robovi, nego časni pratioci nebeskog triumfatora, Onoga koji je duše njihove spasio, otkupio ... Šarenilo djevojačkih odijela miješalo se sa bijelim odjećama momaka, koji su ponosno koracali znajući, da u njihovoj sredini stoji uskrsli Bog. Sitni glasovi djece i djevojaka ispreplitali se sa jakim glasovima muških grla i pjevali zanosno, divno.

Svi su znali da je uskrsnuo Bog ...

Samo onaj mladić stajao je mrk. Nije sve to shvaćao, ali je nepomično gledao, gledao. Prezir prijašnji počeo je pomalo nestajati, a u dušu mu se uvlačio čudni, nepojmivi nemir. Nešto ga sapinjalo, gušilo. Slušao je zanosnu pjesmu naroda, gledao sjaj gorućih svijeća, čiji su jezici lizali visoko i upravo htjeli doseći njegovu dušu da je ogriju, umekšaju, da i ona ujedinivši se sa svima pjeva Otkupitelju. On je to gledao i neki strah uđe u nj. Tajanstveni glas stade mu tada najednoć šaputati: što, zar i ti da budeš tako glup ko ovi? Zar ćeš i ti uzeti tu svijeću i ići ko dijete u tu ludu gomilu koja nema drugog posla, nego da se dere i galami? Zar si poludio? Što si tu stao i tako se glupo zagledao u njih? Ajde, odi! Imaš pametnijeg posla nego gledati i slušati to deranje.«

On bi bio rado otišao, ali nije mogao. Bio je kao sapet. Osjećao je, da se nešto čudnovato događa s njime. Takav nemir nije već dugo osjetio u sebi. Duša mu je bila svjedok, da se u njemu bore dvije strašno jake i oprečne sile. Sila dobra i zla.

No oči njegove bludile su neprestano po mnoštvu naroda. Duša je upijala strasne zvukove melodije; melodije, koja je ovladala njime i on je već bio spreman da zapjeva s onim narodom, ali su mu usta ostala nepomična, glas se nije javio. Kako, zašto nije znao. Zna samo to da se osvijestio, kad je sav narod ušao u crkvu, kad je nestalo posljednje svijeće, a on ostao sam ...

Spustivši glavu, pošao je i sam ne znajući kuda. Bio je pun glasova, koji su potresali njegovom dušom. Svuda se već rasprostro blagi uskršnji mrak. On je samo išao, išao, dok nije najednom stao na mostiću malog potoka, čija je voda klokotala zamišljeno, tromo ... Kroz gusto drveće okolice prodirale su zrake svjetiljaka nedalekih kuća i izvjedljivo zirkale u krošnje starog stabalja. Nebo je bilo pokriveno gustom maglom, iz koje je kao ispod vela provirivao koturasti mjesec. Bio je obijestan i veselo se smješkao zemlji, koja se spuštala u krilo sanene noći ...

Mladić je stajao na mostu i upro svoj pogled prema hrastu, koji je povaljen stajao nedaleko od njega. Maleni mravci ugnijezdili se već u njem, napravili si stan, u kom je sve bujalo od života. Sitna jajašca bijelila se na mjesečevom svijetlu, a oko njih vidjeli se budni stražari, koji su pomno pazili, da se ne bi priblžio koji neprijatelj i odnio njihovu dječicu. Svoje očice upravili su u nj i sumnjivo ga promatrali, kao pitajući nije li možda došao da ih uništi i razori sreću budućeg života. A kad se uvjeriše, da on sveudilj stoji i nepomično promatra njihov život, njihovu bojazan i strah, spustiše se brzim koracima niz koru umrlog drveta, dopuzaše do njegovih nogu i stadoše oko njega. On je bio poražen. Nije mislio da imade toliko povjerljivosti i razumijevanja u tih malenih stvorova. Veselo pruži ruku k zemlji, položi je do njih, zahvaljujući im. A mravci se tada gotovo svi popeše na ruku, ostadoše neko vrijeme na njoj milo ga škakljajući i spustiše se opet dolje. U skladnoj povorci vratiše se natrag da i dalje čuvaju svoju dječicu ...

Potok je klokotao dalje ...

Mladić je bio sretan. Duša mu je razumjela onaj divni zanos ljudskih srdaca, divni pijev zadovoljnih duša. Milost Božje mudrosti taknula je njegovo srce i on se veselo vraćao kući sa željom, da sutra očisti svoje srce, da duša njegova osjeti u Pričesti topli zagrljaj uskrslog Spasitelja ...

. . . .

Ugodni je vjetar strujao između stabalja, koje je bilo crno, neprozirno kao i mrak. U daljini se čulo sviranje harmonike, a iza toga čeznutljiva pjesma nekog mladog stvora. Pjesma sve se više gubila, nestajala u noći koja je spokojno snivala, a njezin dah osjećao se kao lako disanje novorođenog djeteta ...

F. Balog

MOLITVA KOD SV. MISE

O, dobri Bože, za onog dječaka i
djevojčicu,
koji još nemaju dušu za Tebe mrtvu,
prinosim Ti danas sa svećenikom
ovu svetu Tvoju Žrtvu.

I ovu presvetu Pričest koju sam ovdje
primio
i sve milosti, koje si mi po njoj dao,
prinosim Ti da ne bi koji od njih
u težak grijeh sad pao.

O daj, da što dulje ostanu posve
nevina djeca,
da što kasnije upoznaju ljudsku zloću,
da im sve igre ostanu nevine
i sanje kad spavaju noću!

A sačuvaj ih od sviju koji ih sablažnjavaju,
koji ružnim blatom gade njihovu dušu
i u srcu ostave golotinju,
žalosnu pustoš i sušu!

Radi krvi i muke Tvoje zaklinjem Te,
Raspeti,
spasi bar jednog od onih koji bi pao,
jer znam kako bih bio sretan da nisam
nikada za grijeh znao.

R. Kadlec

OBRAĆENICI I KATOLIČKA VJERA

Tko god bi mislio, da je za kršćansko vjerovanje dostatno samo uvjerenje o Božjoj opstojnosti, taj bi bio na krivom putu. Od spoznaje, da ovaj svijet, a s njime i čovjek ima svoj uzrok u Bogu, pa do kršćanskog vjerovanja još je dalek put. Prevalio ga nije nitko bez posebne milosti Božje.

Svi obraćenici (konvertiti) obratiše se jedino radi djelovanja posebne milosti Božje. Ali to ne znači, da oni nisu imali nikakva udjela u ovom činu. Niti to ne znači, da im prijašnje mukom stečeno znanje nije uvelike pomoglo. Time se hoće samo naglasiti, da je glavnu ulogu kod njihovog duhovnog preokreta izvršila milost, kojoj su se oni odazvali. Vjerska njihova izobrazba samo je tomu predhodila i pripomogla.

Ova vjerska izobrazba ipak je mnogo važnija, nego li bi netko i mislio. Bez nje se gotovo nitko ne obraća, jer redovito milost Božja bez nje ni ne djeluje.

Kad je govor o modernim obraćenicima, tad imamo pred očima ljude devetnaestoga i dvadesetoga stoljeća. Najvećim djelom su to vrlo ugledne ličnosti, koje nisu ni makar tko, ni makar što. No ipak kad čitamo, da se u Engleskoj obraća godišnje do trideset tisuća ljudi, a u Sjevernoj Americi isto toliko, dok u drugim državama približno toliko, a to je toliki broj, te je isključeno, da bi to bili samo učenjaci i ljudi visokih položaja. Ima ih među njima mnogo, ali ima mnogo i priprostog svijeta.

Ovi potonji redovito manje ulaze u obzir, kad je riječ o modernim konvertitima. Jednostavno s toga razloga, što svijet više pažnje posvećuje učenijim obraćenicima. Na priprostije se nekatolici ne obaziru. Svu pažnju na se svrate ugledniji konvertiti. U prvom redu zato, što oni imadu jači utjecaj na ostale mase, a osim toga i zato što oni mnogo znače u očima svijeta, bilo svojim obranama (apologijama), bilo opet svojim dosljednjim kršćanskim životom, koji ne može ostati nezapažen.

Na najteža pitanja odgovara jedino vjera

Ima pitanja u ljudskom životu, koja nam se po prirodi nameću, a koja mi htjeli ili ne htjeli, moramo prije ili kasnije da riješimo. Otkuda? Kamo? Zašto? To su pitanja, koja nas vazda prate. Jedamput više, drugiput manje, ali slijede nas uvijek i to već od najranijega djetinjstva. Od toga, kako ih rješavamo zavisi naša sreća ne samo vječna nego i vremenita. Ako ih

ne rješavamo nismo time ušutkali našu narav, nego smo je stavili u nove neizvjesnosti, jer u našoj duši postoji težnja za istinom, budući da je istina životna hrana našega duha. Ako neki čovjek rješenja o tom ne traži i ne nalazi, ova težnja svejedno ostaje. I tu je korijen često tolikim ljudskim nesrećama, koje salijeću i najučenije krugove. Zdvajanje je prirodna posljedica toga. Težnja za mirom također je zahtjev naše naravi. Mira nema, gdje vlada neizvjesnost i očaj, a očaj je tamo gdje manjka rješenje onih pitanja, koja su od životne vrijednosti.

Osim kršćanstva ne može nitko na svijetu, pa ni ikoja znanost dati na ta pitanja onakav odgovor, koji bi potpuno zadovoljavao.

Ti razlozi, koji su, uostalom, posve prirodni, nazovimo ih unutarnjima, tako pokreću ljudsko srce, da je ono kao magnetna igla nemirno dokle god se u Bogu ne smiri.

Traganje za istinom, pa težnja za srećom i mirom, ne bi ni najmanje doveli nikoga do obraćenja, kad s druge strane ne bi Crkva bila ona, koja mami svojom naukom, a ujedno dokazuje, da je mir i sreća pohranjena u njenoj riznici, a Istina moguća samo u njoj. Ljepota njene nauke, starina, savršena vanjska organizacija, velik ugled itd., ukratko: njezina vrijednost vanjski su uzroci kod obraćenja svakog pojedinca, a jednakog su značenja kao i već navedeni unutrašnji razlozi.

Obraćenje je mučan posao

Sam čin obraćenja je težak i mučan put, iako je utjeha za Crkvu kao Božansku uredbu, blagodat za svakog člana te zajednice, a najveća sreća za same konvertite. Svako ko njime pokroči, zacijelo mnogo podnosi, ako i ne uvijek od unapred predviđenih materijalnih posljedica, a ono sigurno radi javnog mnijenja.

Prelaz za obraćenike je i s druge strane otešćan. Prava se istina o kršćanstvu danas u svijetu, zbog mnogih predrasuda, vrlo teško dobiva. Kroz more vrludanja sviju mogućih znanosti prolaze ljudi u naše doba, ne bi li doznali istinu. Mi koji smo u Crkvi odgojeni, znamo, da je jedino kršćanstvo ona vjera, koja rod ljudski i svakog pojedinog čovjeka u sreći i nesreći u bijedi i bogatstvu, na visini političke vlasti i niskoći poniženja uvijek s Bogom pomiruje, sjedinjuje i vječnom cilju vodi. Nama je poznato, da jedino kršćanstvo pohranjeno u katoličkoj Crkvi ima toliki ugled, da, kadgod nastaju kakva razilaženja u znanosti, pa se njene nauke ne poklapaju s objavom, uvijek se u ime prirodnih nauka pozivlje na odgovornost katoličku Crkvu, a ne protestantizam ni pravoslávlje, ni islam. I nju se okrivljuje, doklegod se tvrdovrati ljudi ne uvjere, da očito stoje na krivom putu. Mi znamo, da sve ono što je pozitivno (valjano) u drugim vjerama, to ima i kršćanstvo, a opet kršćanstvo ima i te koliko toga što nema ni jedna druga vjera. Ali koliko ih ima, koji sami traže ove istine uz golem trud, a uza sve to toliki zastrane. Pa ako se i uvjere o istinitosti kršćanstva, ipak ostaju samo kod ovog znanstvenog uvjerenja i ne idu dalje; ostaju hladni.

Ima ih mnogo, kojima ne dopušta tobože njihov znanstveni ugled, kojega uživaju, da bez opreza i zrelog prosuđivanja prihvate, što im drugi pružaju. Drugi opet lakše prihvaćaju, ali ni oni na laku ruku neće. Konačno se ipak i u jednom i u drugom slučaju traži muževna odlučnost.

Obraćenje je uvijek vrlo ozbiljan čin. Lakomislenost je isključena. O tom se svako može uvjeriti. Nema uglednijeg konvertite, koji svijetu ne bi podao račun, i tako obrazložio svoj prelaz. Svaki je prigovor za pametna čovjeka i naivan i neumjestan. Pa jer nema naivnosti, koje ljudi danas ne bi počinjali, ni ovo nije ostalo bez prigovora. Obrati li se starac, vele: učinio je to zbog staračke slabosti, a obrati li se koja mlada duša, onda kažu: »nezna zrelo misliti«.

Obraćenja su radost Crkvi

Pitamo sada: zašto stupaju toliki ljudi u katoličku Crkvu? Zar zato da mogu lagodnije živjeti? To je isključeno. Danas i odviše prigovaraju Crkvi radi strogosti njenog morala. Zar možda radi časti i unosnog mjesta? Nikako. Redovita sudbina prati konvertite, da vjersko uvjerenje plaćaju i te kakvim oštricama javnog mnijenja, a visoke položaje moraju napuštati, jer se tobože ne »dolikuje« da ih kao katolici zauzimlju.

Kad uočimo sve ovo, dolazimo do uvjerenja, da moramo uvijek s velikim poštovanjem pratiti život Crkve. Da se oduševimo za život njezin i bolje je upoznamo i to zato da je većma uzljubimo.

Odmetnici ni najmanje nas ne smiju zbunjivati. Ni Crkva se zato ne žalosti. Njen se ugled time ne umanjuje, već uvećava. Otstranjenje bolesnih udova za nju znači dobitak. Ovamo nezdravo odlazi, a onamo čilo prilazi, pa se na taj način Crkva neprestano pomlađuje. Uostalom tko god je iz Crkve istupio, nije taj korak učinio zato, da u drugoj vjeri može kreposnije živjeti; nije tomu bila uzrok vjera, već lični interesi. Dakle, nije to nitko učinio iz uvjerenja, već radi materijalnih koristi ili hira, a protiv svoga uvjerenja.

Zaključak svega bio bi taj, da se mi često zamislimo u ove činjenice. Konvertiti sigurno su živi znaci Božje dobrote i milosrđa. Oni su u planu Božje providnosti i što Bog s njima namjerava, jednom će se sigurno znati, ali danas se naslućuje. Nije to sreća samo za njih već i za cijelu Crkvu. Žrtve prinesene od njih dragocjene su u očima Božjim. Kako bi jednake bile dragocjene i naše, kad bi se često molili za obraćenje onih inovjeraca u kojih je dobre volje, a nema predrasuda i nisu zaraženi modernim zarazama! Ovakve može milost Božja ganuti. Činimo to rado zato, da ugled katoličke Crkve zasjaji tolikim sjajem, da ga i slijepi vide i da se time pred svakim pokaže, da je jedino Crkva ona, koja spasava.

Augustin Kralj

NA OBRANU VJERE

PAPINSTVO JE KORISNO ZA ČOVJEČANSTVO

1. Pape su širili s kršćanstvom kulturu i znanost.

Kad je propalo rimsko carstvo, čitava je tadanja Evropa bila u teškim nevoljama, jer su novi narodi stalno uznemirivali tadanji svijet. Ovi narodi su bili još divlji. Imali su svoju pogansku vjeru, ali su bili bez jačeg državnog uređenja. Najgore je bilo to, što su ovi narodi neprestano uznemirivali jedan drugoga, i bili u stalnom ratu.

Pape su neprestano slali misijonare svim ovim divljim narodima, da im propovijedaju ne samo evanđelje spasenja nego i evanđelje mira. Papa sv. Eleuterije poslao je apostole u Englesku; sv. Celestin u Škotsku i Irsku; Hormizda u Francusku. Isto su tako i drugi germanski i slavenski narodi dobili od pape misijonare.

Kad su ovi narodi tako naučili kršćanstvo i prema njemu uredili svoj život, dobili su i staloženiji i mirniji državni i narodni život. A čim koji narod ima miran život, odmah mu je bolje, jer mu je time osiguran napredak i duhovni i zemaljski. Eto tu zaslugu za napredak čitave Evrope imali su pape.

Znameniti povjesničar Ivan v. Müller (»Švicarska povijest« III. gl. 1.) veli: »Što bismo mi bili bez papinstva?. . . Ono, što su Turci postali, koji su ostali u svom barbarstvu (divljaštvu), jer nijesu primili ni carigradsku vjeru niti su svoga sultana pokorili nasljedniku sv. Hrizostoma.« On hoće da kaže, da su Turci zato zaostali, jer nijesu primili kršćanstvo, a opet i sama pravoslavna crkva bila je tako slaba, da ona nije mogla obratiti Turke, nego se njihov carigradski patrijarha morao čak i pokoriti sultanu. Samo je papa s Kristovim poslanjem bio tako jak, da je obratio tolike narode na kršćanstvo.

2. Pape su očuvali Evropu od Huna i Turaka.

Često puta se dogodilo, da su divlji narodi provalili u Evropu još i onda, kad su se drugi narodi pomalo već smirili. Tako se n. pr. dogodilo, da su divlji Huni navalili u Evropu. Kad su došli pred Rim, izašao je pred njih papa Lav. On ih je svojim ugledom prisilio, da su se povukli u današnju Madžarsku i tamo se primirili.

Kad se Turčin približavao Carigradu, tražio je raskolnički (pravoslavni) car Ivan

Paleolog svagdje po kraljevskim dvorovima pomoć. Nitko mu nije pomogao, samo se papa pokazao spreman, da mu priskoči u pomoć.

Kad je sultan Sulejman navalio na Madžarsku, vladao je u Madžarskoj malodobni Ljudevit II. On je bio u takvoj nevolji, da jedan madžarski pisac o njemu priznaje, da nije imao ni čitave čizme na nogama. Papa mu je poslao 50.000 dukata. Silan novac za ono vrijeme!

Turčin je silom htio da osvoji čitavu Evropu. Došao je već do Beča. Otišao bi i dalje, da mu kršćani nijesu na moru zadali jedan strašan poraz. Papa Pijo V. s punim pouzdanjem u Bl. Gospu naredi čitavom kršćanskom svijetu, da se moli za pobijedu kršćana. Malobrojna kršćanska vojska s malo lađa potuče tako jako tursku vojsku na moru kod Lepanta 1571., da je palo do 30.000 Turaka, a vlast im je na moru potpuno uništena.

Drugi udarac, poraz dobili su Turci kod Beča 1683. g., baš onda, kad su ga htjeli osvojiti. I to je zasluga pape Inocenta XI., koji nije mirovao, dok nijesu austrijski car, Poljska i Venecija sklopili savez, da će se boriti protiv Turčina. Papa je sam puno doprinio novčano, da je onda saveznička vojska mogla sjajno potući Turke ispod Beča. Nikad više nije Turčin došao na Beč!

3. Pape su veliki mirotvorci.

Tko god je bio u posljednjem svjetskom ratu ili je čuo njegove grozote, ne želi više rata. Tko god malo razumije, što znači mir za dobrobit jednog naroda, iz sve duše mora da vapi Gospodinu Bogu, da nas očuva od ratne groze. Eto, taj mir nitko nije toliko širio i štitio koliko pape. Pape su neumorno opominjali narode i vladare na mir i slogu. Papa je kao vrhovni poglavar kršćanstva imao tu zadaću, da u slozi ujedini sve kršćanske vladare. Zato i vidimo, da su mnogi vladari uzimali papu za svoga suca, ako su se međusobno posvađali.

Tako je engleski kralj Eduard I. tražio, da papa bude sudac između njega i njegovog neprijatelja, francuskog kralja Filipa Lijepoga.

Papa Grgur IV. lično krene iz Rima čak preko Alpa da izmiri Ljudevita Pobožnog s njegovim sinovima, da tako spasi Njemačko carstvo od rasula.

Događalo se, da su pape, kao na pr. Grgur VIII. i Urban IV. oštro zaprijetili vladarima, da će ih isključiti iz Crkve, ako se koji usudi da naruši mir u Evropi.

Zanimivo je, da je i pravoslavni ruski car Ivan Grozni zamolio papu Grgura XIII., da sudi u sporu, koji je nastao između Poljske i Rusije.

Isto je tako zanimivo, da je čak i njemački državnik Bismarck, koji je toliko progonio katolike, zamolio papu Leona XIII., da sudi u onom sporu, koji je nastao između Španjolske i Njemačke radi Karolinških otoka. Poznato je, da je tom prilikom Leon XIII. izdao i jednu presudu 1886. godine.

Čitavom je svijetu poznato nastojanje pape Benedikta XIII., koji je silno truda uložio, da se što mirnije i pravednije riješe svi sporovi, koji su nikli iz svjetskoga rata. — Danas i opet sv. otac Pijo XI. podiže glas za mirom i što mirnijim rješavanjem spora između Italije i Abesinije.

Jedino još papa danas kao poglavar kršćanstva zastupa jaku moralnu vlast, koja neumorno radi na miru i slozi naroda. Sve se države očajnički spremaju u oružanju i nema nijedne vlasti na svijetu, koja bi spriječila rat. Samo još papa svojim moralnim uplivom i ugledom može da radi na sprečavanju krvoprolića.

Tko će se onda još usuditi, da kaže, da je papinstvo nekorisna ustanova? Jest, papinstvo mora da je plodno i korisno za čovječanstvo, jer je osnovano od samoga Sina Božjega, Isusa Krista.

St. Blašković.

HOĆETE LI IĆI NA HODOČAŠĆE U LURD?

Bit će 10. kolovoza. Cijena 3000 Din. Prijavite se što prije Odboru za hodočašća u Lurd. Zagreb Kaptol 29.

TKO SU STAROKATOLICI?

U zadnjih se par godina mnogo govorilo, a i sada se još dosta govori o takozvanim starokatolicima. Ajde, da vidimo tko su oni i šta su.

Starokatolici vele, da je njihova vjera i crkva prava Kristova Crkva. No mi znamo da je Kristova Crkva počela s Isusom, stara je već 1900 godina (što se samo po sebi razumije). A starokatolici su nastali tek godine 1870.. — Početnici starokatoličke sljedbe bili su neki otpali njemački svećenici, kojima je bilo teško pokoriti se odredbama Vatikanskog sabora. Glavni vođe nove sekte su bili M. Döllinger, profesor u Münchenu i J. H. Reinkins, profesor u Breslau, i još neki svećenici. Ovi su se nadali da će barem 75 posto svećenika poći za njima, ali su se grdno prevarili. Slabo se njihova sekta širila, premda ju je u Njemačkoj potpomagala vlada onoga zloglasnoga Bismarcka († 1898.), koji je kao ministar predsjednik strašno progonio katolike u Njemačkoj. Većinom su pristali uz njih onaki ljudi, koji nisu ni prije marili za svoju vjeru, ili su pak bili zaslijepljeni mržnjom na katolicizam.

Iz Njemačke se polako širio starokatolicizam u druge države I to zaslugom nekih svećenika, koji nisu živjeli tako, kako bi morali, pa su htjeli svojemu neurednomu životu dati kaku — taku zakonsku podlogu; ili su pak bili previše ambicijozni, to jest pohlepni za častima.

Starokatolicizam kod nas.

Početak starokatolicizma kod nas pada u g. 1918., kada su počeli neki iz nižega klera pisati u različitim listovima o »reformi klera«. Najprije su ti članci izlazili bezimeno, tj. bez potpisa. God. 1919. se već počelo javno agitirati i iste godine složili su se nezadovoljnici u jedno društvo. Odbor tog društva je izdao žutu brošuru (sveščić), u kojoj je sadržano sve što moli i zahtijeva »reforme željni kler«. Po toj su brošuri oni i nazvani kasnije »žuti«. Njihove želje su uglavnom bile ove: ukinuće svećeničkog celibata (bezženstva). provođenje demokracije u Crkvi i uvođenje staroslovenskog jezika u liturgiju.

Protiv toga su se digli sa svijuh strana biskupi, dobri svećenici i dobri vjernici. Kad su to žuti reformaši vidjeli, da još nije zgodno otvoreno naglašavati ove zahtjeve, osudili su postupanje svog odbora i izjavili, da će odsada raditi samo na zakonitim temeljima. No jedino je promjena bila da su malo drukčije govorili, ali ciljevi su ostali isti.

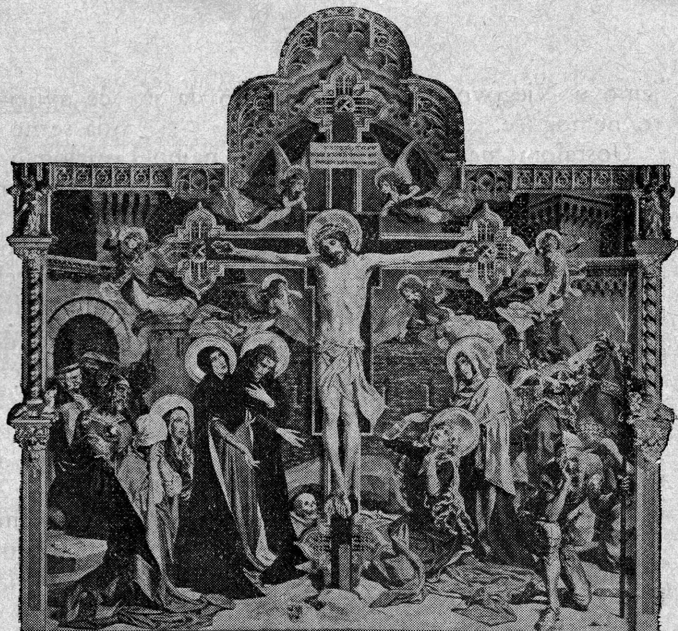
od. 1920. u travnju katolički episkopat opomene reformaše, neka prestanu, jer se njihov pokret protivi odredbama Sv. Stolice. No jedva su to oni dočekali. Sad se vidjelo, kakov je taj njihov »zakoniti temelj«. Odmah na opomenu episkopata izjave, da će oni provađati reforme bez ikakvog obzira, i da će osnivati »hrvatske katoličke župe«, sasma nezavisne od rimokatoličkih župa, u kojima će oni raditi potpuno u duhu reforme. To su kasnije i učinili. Glavni vođa reformaša bio je Stj. Zagorac, bivši koprivnički župnik.

God. 1923. sazovu svoj »sabor«. Po odlukama toga nazovi »sabora« se jasno vidjelo, da su naši takozvani »hrvatski katolici« pripali starokatoličkoj sekti »Döllingera i ostalih. — U to je pristao uz njih i Marko Kalođera, bivši splitski kanonik. Preuzevši vodstvo, dao se Kalođera u Utrechtu u Nizozemskoj od utrechtskog raskolničkog starokatoličkog nadbiskupa posvetiti za starokatoličkog biskupa (g. 1924.). — Iste godine na Božić budu oni od preuzv. gosp. Dr. Antuna Bauera, formalno izopćeni iz rimokatoličke Crkve.

Nisu ni kod nas starokatolici tako napredovali, kako su se nadali. God. 1924. su imali jedva 500 pristaša, a danas (po državnim statistikama (!) ima ih oko 7000. Kaki su to ljudi, vidjeli smo na početku.

Postavljeni na slabim temeljima, počinju se oni i kod nas god. 1929. gristi među sobom, i napokon se razdvojiše, pa imadu već svoje sljedbe. Slično su prošli i sa starokatoličkim crkvama u drugim državama. Tako su naime god. 1933. izključeni i iz unije starokatoličkih crkvi u Utrechtu. Da nisu danas potpuno propali imaju zahvaliti državnoj vlasti, koja novčano pot-

Slika desno:
ISUS RAZAPET NA KRIŽU

U loretskoj crkvi na trošak biskupa biskupa Štrosmajera naslikao Ljudevit Seitz.

pomaže njihove svećenike, pa su im zato dobri državljani, i tome što lako kod njih vjenčaju one, koji ostave svoje zakonite žene.

Evo to je kratka povijest starokatolicizma kod nas.

Što uče starokatolici?

A sad da vidimo njihovu nauku, u čemu se oni ne slažu sa rimokatoličkom Crkvom:

1) Ne priznavaju zakonodavnu, upravnu i učiteljsku vlast rimskog Pape nad cijelom Crkvom.

2) Poriču nepogrešivost sv. Oca Pape u pitanjima vjere i morala.

3) Niječu dogmu bezgrešnog začeća Bl. Dj. Marije.

4) Tvrde, da se vjerske istine mogu mijenjati.

5) Ne priznavaju nerazrješivost braka.

6) Priznavaju samo 7 općenitih crkvenih sabora.

7) Krivo uče o uporabi sakramenata, posta, molitve, dobrih djela itd.

Uz ovo ruše svećenički celibat i samoupravnu vlast biskupa, zabranjuju tobože svećenicima da išta primaju za svoje vjerske čine, nego neka žive od crkvenog imetka usprkos onih riječi sv. Pisma, koje je Isus rekao: »Tko oltaru služi, od oltara treba da i živi«.

Mi ćemo se ukratko osvrnuti samo na glavnije točke, tj. koje se čine ozbiljnije.

1) Ili priznavaju starokatolici Evanđelja ili ne. Ako priznavaju, što se ipak pretpostavlja da priznavaju, moraju onda priznati i ono što stoji kod sv. Mateja u glavi 16. r. 18, gdje Isus govori sv. Petru: »I ja tebi kažem: Ti si Petar, i na toj stijeni sagradiću Crkvu svoju i vrata je paklena neće nadvladati«. Dakle Isus gradi čitavu svoju Crkvu na stijeni (tj. Petru), a ne samo jedan zid ili jedan ugao. Nije postavio samo jedan dio svoje Crkve na čvrste temelje, nego cijelu Crkvu. A taj temelje je Petar i njegovi zakoniti nasljednici pape. Dakle cijela Crkva počiva na njima. — Ako pak ne priznaju Evanđelja, onda nemamo s njima posla. Neka se onda uopće ne zovu nikakovom crkvom Isusovom.

2) Krist je predao Petru svu vlast da upravlja njegovom Crkvom. Ako ne bi predao i nepogrešivost, Crkva bi na svaki način morala propasti. U tom slučaju: Ili bi slijedili vjernici i slušali svog poglavara ili ne. Ako bi slijedili, a nema nepogrešivosti, tko jamči da neće zajedno s njime zaći na krive putove. — Ako ga ne bi slijedili, čemu je onda Isus postavio poglavarstvo, ako ga nitko ne sluša. I tako, bez nepogrešivosti, ne bi se Kristova volja ispunila. A mi, koji vjeru-

jemo u Njegovo Božanstvo, znamo da je to nemoguće.

Uostalom, na starokatolicima se najbolje vidi, što to znači biti bez nepogrešivog vrhovnog poglavara.

3) Bilo je već prije starokatolika mnogo heretika, koji su iz ovog ili onog razloga napadali Bl. Dj. Mariju, ali su svi jadno prošli (Nestorije, Luther itd.). — Onom pak koji vjeruje u Kristovo Božanstvo, nije to nikakova poteškoća.

4) Ako postoji Vječna Istina, i kad Ona jednom progovori po svojoj Crkvi, a uz to se radi o spasu čovječanstva, moramo dopustiti da Njegova riječ neće nikada postati lažna i beskorisna ili se mijenjati.

5) Sv. Pismo veli o ženidbi: »Što je Bog združio, čovjek neka ne rastavlja«. Dakle opet vidimo da oni ne priznavaju Kristovog Evanđelja. A s druge strane nam je potpuno jasno da starokatoličko načelo o razrješivosti braka ruši svetost i čistoću obitelji, a prema tome i ljudsko društvo, koje na tom počiva. Žalostan i vrlo poučan primjer nam je Sovjetska Rusija.

6) Starokatolici priznavaju samo 7 prvih crkvenih sabora kao i pravoslavni. Zar Crkva Isusova više nema jednako pravo, kao i prije, sazivati crkvene sabore i na njima jednako valjano raspravljati o vjeri i crkvenoj disciplini kao i prije? Tko to može kazati?

7) Starokatolici su nadalje odbacili sakramente kao nužne izvore milosti, pa stavljaju njihovo primanje na volju onima, koji misle, da im trebaju. Tako vele i za molitvu. A Isus Krist od nas traži i molitvu i dobra djela i primanje sakramenata: »Stražite i molite se, da ne padnete u napast . . .« (Mat. 26, 41). »Primite Duha Svetoga! Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se; a kojima zadržite, zadržat će se« (Iv. 20, 23.) »Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu . . . Tko jede ovaj kruh, živjet će uvijek« (Iv. 6, 56—59.) »Dječice moja! da se ne ljubimo riječju, ni jezikom, nego djelom i istinom« (I Iv. 3, 18). A u priči o milosrdnom Samaritancu govori Isus nekomu židovskomu zakonoznancu, kako je u nevolji pomogao Samaritanac i svomu neprijatelju, pa zapovijeda zakonoznancu: »Idi i ti čini tako!« (Luka 10, 37.)

Ako dobro pogledamo njihovu nauku, vidjet ćemo, da oni uistinu nisu nikakovi katolici. Nego mjesto »starokatolika« postali su ti »reformaši« čisto »novo-protestanti« odnosno kod nas »novo - pravoslavni«. Zato u ovom našem slučaju dobro znamo, gdje su i kuda idu!

Čuvajmo se dakle njih u prvom redu mi sami, a zatim nastojmo i druge upozoriti na to, tko su zapravo starokatolici.

*

Starokatolici bi htjeli, da ljudima zaslijepe oči, pa im pripovijedaju, kako je uz njihovu nauku bio naš veliki i po čitavom svijetu poznati blagopokojni biskup đakovački Strossmayer. No mi dobro znademo, da je on do smrti ostao vjeran katoličkoj Crkvi i rimskomu Papi kao vidljivom namjesniku Isusovom na zemlji. Dapače je znao prijateljima pripovijedati, kako je putovao baš iz sabora vatikanskoga, gdje su se odmetnuli starokatolici od Crkve. Putovao je obučen kao obični svećenik s neka dva francuska svećenika, koji ga nijesu poznavali. Raspreo se razgovor i o starokatolicima. Suputnici su izjavili kao neku bojazan, ne će li i biskup Strossmayer pristati uz starokatolike i otpadnika Döllingera. Na to im on reče: »Ne trebate se bojati, gospodo, to Strossmayer ne će učiniti, jer ga ja dobro poznajem«. Nakon dugih razgovora i tek na rastanku im se predstavi: »Ja sam Strossmayer«. I ode. A oni su ostali osupnuti zbog svoga govora.

Vinko Moric

LURDSKA UKAZANJA, napisao dr Pavao Lončar, izdalo Društvo sv. Jeronima u Zagrebu. Vrlo je zgodna knjiga za mjesec svibanj za sve štovatelje Naše Gospe Lurdske.

ISUS NAVIJEŠTA EVANĐELJE

Kad je sv. Ivan bio zatvoren, pošao je Isus u Galileju i ondje je propovijedao o kraljevstvu Božjem.

Isus je govorio: Vrijeme očekivanja Spasitelja je dovršeno; kraljevstvo Božje se približava. Kajite se i vjerujte u Evanđelje, što vam ga propovijedam.

I proputovavši Isus kroz Galileju, došao je u Kafarnaum na obali Genezaretskog Jezera.

U kafarnaumskoj zbornici je naučavao tako, da su se svi čudili, jer je govorio kao onaj koji ima vlast, a ne kao židovski učitelj.

Sav je narod hrlio k Isusu, a Isus mu je govorio u poredbama i pričama i ništa mu nije govorio bez poredaba, tako da ga je mogao razumjeti.

ISUS HOĆE DA VJERUJEM.

Evanđelje je sveta knjiga. U njoj je opisan život Spasitelja Isusa, a napisana je po nadahnuću Duha Svetoga.

U Evanđelju je sadržana nauka, što su je učili Isus i apostoli.

Kad mi svećenik ili majka tumače katekizam, isto je kao da mi Isus ili apostoli javljaju blage evanđeoske vijesti.

Trebam da s istim poštovanjem slušam one, koji mi tumače katekizam, kao što bih slušao Isusa, gdje mi propovijeda čudesne poredbe.

TUMAČENJE.

* Riječ Evanđelje znači »blaga ili dobra vijest«.

Koju nam je dobru vijest navijestao Isus? Isus nam javlja, da je došao na svijet da nas spasi, da je on naš Otkupitelj, Učitelj, Uzor, naš Bog; da nam za vječno spasenje ne treba ništa drugo, do li izabrati Njega za vođu i vjerno Ga slijediti.

Isus je navijestao Evanđelje svima, koji su ga htjeli slušati, siromašnima i bogatima, malenima i velikima.

Tisuće ljudi hrlile su da čuju Isusa. Ljudi su išli u pustinju za Isusom, zaboravljali su na glad i žeđu, toliko su željeli da čuju Isusa i da ih on pouči o vjeri i pravoj sreći, jer nitko još nije tako govorio.

Da ljudi bolje shvate nauku Isusovu, Isus im je govori služeći se slikama i poredbama.

* Evanđelje je knjiga koja pripovijeda, što je učinio Isus za spas čovječanstva. Sveta je to knjiga i sve je istinito, što ona pripovijeda.

Kad čitam Evanđelje i učim katekizam, govori mi na sličan način Isus, kao što je govorio apostolima i ostalim ljudima.

Evanđelje i katekizam su odjek života Isusovog.

* Svećenici, roditelji i učitelji govore mi o vjeri isto, što je naučavao i Isus, kad je bio na zemlji.

Zato moram s jednakim poštovanjem da slušam njih, kao što bih slušao Isusa.

MOLITVA: Isuse, govori mi i ja ću Te slušati. Isuse, daj da razumijem Evanđelje i da ljubim svoj katekizam.

ODLUKA: Molit ću majku, da mi ispripovijedi nekoliko priča i poredaba Spasiteljevih i svaku ću zadaću iz katekizma učiti prije svega ostalog.

PITANJE: Što je učinio Isus u svojoj tridesetoj godini?

Kad je Isusu bilo 30 godina, pošao je sv. Ivanu da ga krsti, te je iza toga 40 dana postio, a zatim prošao svu Palestinu propovijedajući Evanđelje.

Što znači riječ Evanđelje?

Riječ Evanđelje znači: dobra vijest.

POREDBA O SIJAČU I SJEMENU

Iziđe sijač da sije. I dok je sijao, jedan dio sjemena pade na put i pogazi ga mnoštvo i ptice ga pozobaše.

Drugi dio pade na kamen i nije imalo dosta zemlje. To je sjeme brzo izniklo, ali kad je došlo sunce izgori i jer nije imalo

korijena usahne. — A drugo pade u trnje i naraste trnje i uguši ga.

Napokon neko pade na dobru zemlju i donese rod: po trideset ili šezdeset ili po sto zrna na jedno zrno.

Isus je rekao i drugu poredbu:

Kraljevstvo je nebesko kao čovjek, koji baci sjeme u zemlju. I spava i ustaje noću i danju i sjeme niče i raste da on ne zna. Jer zemlja sama od sebe donosi rod, najprije biljku, onda klas, zatim klas ispuni pšenicom. A kad sazori rod, odmah pošalje srp, jer je nastala žetva.

ISUS HOĆE DA VJERUJEM.

Milost Božja je kao maleno sjeme, kao zrno Božje bačeno na dan mog krštenja u dušu.

Dragi Bog je sijač.

Moja duša je zemlja.

Milost Božja je maleno zrnje.

Da milost Božja može u mom srcu napredovati, treba da mi srce bude podložno i da vjerujem sve ono, što mi Isus u katekizmu nalaže vjerovati.

TUMAČENJE.

* Sijač je dragi Bog, koji dušama dijeli milost, kaošto sijač daje poljima zrnje.

Moje srce je polje Božje. Bog treba da obrađuje i zasijava polje mog srca. Samo Bog smije da u njemu sije.

Bog je za sijanje milosti u mom srcu odabrao dan krštenja.

Sjeme, što ga je Bog tada punim pregrštima posijao u mom srcu, jest sjeme milosti posvetne.

* Tu milost nazivamo posvetnom, jer nas čini svetim prijateljima Božjim, djecom Božjom i Božjim baštinicima.

Ja sam dakle već onda bio svetac, ali maleni svetac.

Treba da svakim danom bivam sve većim u Božjim očima. A to mogu, samo ako hoću.

* Da sjeme uzmogne rasti, treba da se nalazi na dobro obrađenoj zemlji, gdje nema štetnih trava i kamenja, što bi ga zagušile, ni kamenja, koje bi uništilo korjenje.

Štetne trave, koje bi mogle ugušiti sjeme riječi Božje u mojoj duši jesu sve moje pogreške i zato moram da ih iskorijenim čim prije.

Kamenje, što ne dopušta da sjeme milosti Božje u mojoj duši razvije duboki korijen, jest rastresenost i duševna lijenost radi koje ne izvršujem svojih dobrih odluka.

* Isus mi je rekao, što moram raditi, da mi srce bude zaista plodna i dobra zemlja.

Treba da sa svojim srcem radim isto, što radi seljak sa zemljom koju treba sijati. Treba da slušam sve što me je učio Isus i svećenici. Treba da držim ne samo u pameti, nego i u srcu sve ono, što sam naučio u katekizmu. Treba napokon da po toj nauci i živim ne osvrčući se na ikakve poteškoće.

MOLITVA: Gospodine, molimo Te, ulij u naše duše svoju milost. — Marijo, Majko milosti, moli za nas!

ODLUKA: Molit ću Isusa da svaki dan obrađujem sve bolje svoje srce, da milost mog krštenja može rasti, kao što zrno raste u dobroj zemlji.

PITANJE: Što je posvetna milost?

Posvetna milost je dar, što ga Bog ulijeva u naše duše, koji nam vraća svetost i daje nam prijateljstvo i djetinjstvo Božje.

U stanju sam milosti posvetne tako dugo, dok ne izgubim život djeteta Božjega i brata Isusovoga smrtnim grijehom.

Po Charlesu: Ivo Puhan.

USKRSNO DOBA NAS NAJVIŠE SJEĆA NA JERUZALEM

gdje je Isus umro na križu i uskrsnuo. Zato sada darujte za hrvatski oltar jerusalemski makar samo 1 dinar, koji dodajte, kad budete sad slali pretplatu za »Našu Gospu Lurdsku«. To je prinos za opći narodni dar u tu svetu svrhu. A tko daruje barem 10 dinara, dobiva cvijet iz Svete Zemlje, blagoslovljen na grobu Isusovu, na sveti spomen. — Isus dragi stostruko platio svima, koji se dosad već sjetiše kojim darom za ovo hrvatsko svetište u Njegovoj domovini!

IMA BOG

Na obali hrvatskog Jadranskog mora stoji mladić. Divi se ljepoti njegovoj i sam sebe pita: »O more nepregledno! Tko je dao valovima tvojima snagu i ljepotu i tko je napunio vodom tvoj prostor?« A more kao da mu veličajnom snagom svojom odgovara: »J a s a m d j e l o n e i z m j e r n e s i l e B o ž j e . . .«

Po strmim vrhuncima Velebita uspinje se putnik i promatra ponosne njegove vrhunce, što kroz hiljade godina odolijevaju najvećoj buri i nevremenu, a samo mu se nadaje pitanje: »Oj, tko je tebe sagradio ponosna planino? Tko te je uzvisio nebu pod oblake?« A tisućljetni kameniti krš velebitskih gora odvraća »B o ž j a r u k a m e p o s t a v i l a, d a b u d e m s v j e d o k N j e g o v e S v e m o ć i.«

Večer je. U slavonskoj ravnici na mekoj travi leži mlad momak. Pokraj njega mirno pasu dva sputana konja, a nad njim treperi blistavi mjesec i milijuni sitnih zvjezdica. Same mu dolaze misli: »Tko im dade ono milo svjetlo? Tko ih poreda tolike milijune svake večeri, tko li ih ujutro skida?« A njihov trepet kao da mu kazuje: »N a s j e B o g s t v o r i o, d a G a s l a v i m o.«

Đa! Vjera nas sveta uči, da postoji Bog, koji je stvorio sav vidljivi i nevidljivi svijet, a isto nam kaže i zdrav razum. Odakle nebo, zemlja, ljudi, životinje — odakle hiljade stvari ovoga svijeta. Kako su dospjele na ovaj svijet, ako ih nije stvorio Bog! Jesu li nebo i zemlja s l u č a j n o postali? Takve se stvari s l u č a j n o ne događaju ni danas, pa se nisu ni prije mogle dogoditi. Ili su to sve n a č i n i l i l j u d i? Ne! Ta i ljudi nisu u davna vremena postojali, pa je i njih netko morao stvoriti. Ljudi ne mogu načiniti ni manje stvari, a kamo li svod nebeski. Do danas još najsavršeniji zrakoplov nije uzletio ni 20 klm u visinu. A kako bi naši pradjedovi — divljaci uzletili do sunca, koje je silno daleko od nas ili do mjeseca, koji je doduše nama najbliži, ali je još uvijek 385 hiljada klm. od zemlje udaljen.

Pa kako da imade ljudi, a među njima i učenih, koji slažu, da nema Boga? Šta oni vele: odakle sve ovo živo i neživo oko nas? Njihova je nauka ukratko ova:

Naša zemlja bila je u pradavno doba neka usijana masa (kao plin), koja se veoma brzo okretala, te se uslijed naglog okretanja i ohlađivala i okolo se uhvatila tvrda zemaljska kora. Iz kore zemaljske izniknula je trava. Od trave su se razvile male životinjice, od malih veće, od najvećih i najsavršenijih majmuna — čovjek. Tako oni govore i pišu još i danas u svojim kalendarima i knjigama. Ali ako samo malo o tom promislimo, vidimo, da to nije prava nauka, jer: tko je stvorio tu masu? Kako je od trave mogla postati životinja, a od životinje (majmuna) čovjek? A zašto se to i danas više ne događa? Nije to nikakva nauka, nego mudrolija takovih ljudi, koji bi željeli radi svojih zlih djela, da Boga nema, pa Ga niječu. Zdrav razum nama nasuprot kaže, da je sve ovo moralo stvoriti biće, koje je jače i savršenije od ljudi, a to biće mi zovemo hrvatskim jezikom — B o g.

Nama ljudima bilo bi doduše milije, da možemo Boga vidjeti, ali kao što mi stotine stvari i ljudi nismo vidjeli, a vjerujemo, da oni postoje, tako i u Boga vjerujemo, premda Ga nismo vidjeli. No ako nismo vidjeli Gospodina, ali vidimo mnogobrojne stvari, koje je ruka Božja stvorila. Cijelo nebo i zemlja su kao k n j i g a, k o j a je **ispisana slovima Prsta Božjega.** Boga dakle ne vidimo, ali vidimo tolika djela, koja nam kazuju o njegovoj vječnosti, svemogućnosti i sveznanju.

Zato s pravom piše Izaija Prorok (44.6): »Ja sam prvi i posljednji i osim mene nema Boga«. A kralj David u psalmu 138. još ljepše piše diveći se Gospodinu: **»Kamo da odem od duha Tvojega, ili kamo da bježim, Bože, od lica Tvojega? Ako uziđem na nebo, Ti si ondje; ako siđem u pakao ondje si.** Da se dignem na krilima zore i preselim se na kraj mora, — i onamo će me ruka Tvoja voditi.«

Pavao Matijević.

ZLOČINI RUSKOG BOLJŠEVIZMA

Boljševici i seljaštvo

Seljake su boljševici u početku predobili za se na taj način, da su im dali zemlju poubijane i protjerane vlastele. No već za par godina oteše boljševici seljacima svu zemlju, ne samo ono što su im dali, nego i njihovo prijašnje vlasništvo. Zatim su ih prisilili, da stupe u »kolhoze« i »sovhoze« tj. čitavo selo činilo je zajednicu, koja je obrađivala zemlju, koja nije više bila njihova, nego državna.

Na taj su način postali seljaci obični nadničari. Zemlju su obrađivali po propisu i planu koji im je poslan iz Moskve. Kad je došla jesen, eto — iz grada oružanih komunista, koji su natovarili sav prihod, i ne brinući se za sudbinu seljaka, odvezli ga u grad u državna skladišta. Nekim seljacima, koji nisu htjeli stupiti u kolhoz, ostavili bi boljševici zemlju, ali su propisali koliko moraju na jesen dati priroda državi. Bez obzira, da li će tim jadnicima ostati što god ili ne da se prehrane, boljševici bi tu količinu uzeli i otišli, a prepustili su seljake jadu, čemeru i gladi.

Sve sakupljeno žito izvoze boljševici na evropska i amerikanska tržišta, gdje ga prodavaju uz bezcijenje. Na taj način hoće da pokažu da se u Rusiji tobože pod njihovom vladavinom toliko radi, da mogu žito tako jevtino prodavati. Novcem dobivenim za muku seljaka i radnika finansiraju boljševici svoje agente i svu silu listova i novine po nekomunističkim državama da i tamo šire komunizam. Dakako da su seljaci izgubili svaku volju za rad. Posljedica je bila, da je svake godine bilo sve manje priroda. No i to malo priroda oteli bi boljševici, i ruski je narod umirao od gladi.

Rusija nekoć žitnica Evrope postala je zemlja glada i smrti. 1921—1922. godine umrlo je u Rusiji od gladi — kako tvrdi boljševički statističar Oganovski — preko pet milijuna seljaka. 1933. godine, veli nadbiskup kanterberijski, umrlo je od gladi »prije šest nego li tri milijuna ljudi«. A 1934. god. umrlo je u »boljevičkom raju« preko milijun ljudi od gladi, kako veli u svom pozivu za pomoć gladnima u Rusiji bečki nadbiskup Innitzer. Na taj su način čitavi krajevi Rusije — osobito južni — Ukrajina — ostali bez žitelja.

Boljševici i obitelj

Najstrahovitija je djelatnost boljševika na području obitelji, djece i pojedinaca. Obitelj, koja je kula i osnovka sviju naroda, za boljševike ne postoji. — »Obitelj je ostatak prošlosti. Obitelj nije potrebna uredba ni za pojedince, ni za državu. Ona naprotiv smeta, jer bez potrebe udaljuje radnike od ozbiljnijih i produktivnijih poslova.« — Tako piše zloglasna komunistička spisateljica gospođa Kolontay. — »Mi ne poznamo nikakvih drugih odnošaja između muških i ženskih osim spolnih« — piše se javno po boljševičkim novinama.

Ne znači to, da je žena slobodna, da joj je slobodno živjeti s kim hoće. Ne. Komunisti su ženu spustili niže od životinje, jer i ona se pari s kim hoće. Boljševici su učinili od žene stvar, predmet koji svakom pripada. Oni su je »nacionalizirali« ili »socijalizirali«, to jest učinili su je svojinom svakoga muškarca.

Jedan od komunističkih glava Trocki je u Saratovu nacijonalizirao sve žene od 17 do 50 godine. A u Samari su socijalizirane sve žene od 18 do 50 god. Muškarac ima pravo da živi sa svakom ženom, koja mu se svidi i dok mu se sviđa. Žena je na taj način lutka za putenu zabavu. U tom smislu piše gđa Smidović: — »Svaka djevojka komunistkinja, bilo studentica, bilo radnica ili učenica, na koju baci oko koji muškarac, mora mu se pokoriti, jer će u protivnom slučaju biti proglašena »buržujkom«, te nije dostojna nositi ime komunistkinje.«

Djeca ne pripadaju roditeljima; ona su — po komunističkoj nauci — svojina društva i država se ima brinuti za odgoj djece. Kako se boljševici brinu za djecu, vidi se po tom što je već 1923. god. bilo 7 milijuna zapuštene djece, koja se skiću bez

ikakva nadzora po čitavoj Rusiji i traže hranu. Imade i skloništa i škola za djecu. No u tim se zavodima i muška i ženska djeca zajedno odgajaju. Posljedice su strašne. U jednu bolnicu došlo je kroz 18 mjeseci iz obližnje škole 100 djevojaka radi trudnoće. Centralna je pak komisija za podjelu djece u Lenjingradu pregledala 53.000 djevojaka i utvrdila, da je 88% tih djevojaka prave bludnice, a nemaju još ni 16 godina. Mnogo je djevojčica od 10—21 godina, koje su propale. Među ruskom omladinom vlada razbojstvo, samoubojstva, alkoholizam, bludnost i lupeštvo najgore vrsti. To je boljševički odgoj.

Boljševički progoni

Boljševici su nepomirljivi neprijatelji vjere i Crkve. Zašto? Boljševici hoće učiniti od čovjeka stroj, koji će izvršivati zapovijedi dobivene iz Moskve. Hoće ga učiniti materijalistom, dok vjera ide za tim da čovjeka učini kreposnim, idealistom, da ga odvrati od materije i sprema za vječni život na drugom svijetu. Crkva je najopasniji neprijatelj boljševizma, i zato je boljševici najkrvavije progone.

Do 1930. godine palo je žrtvom boljševika 31 biskup, 3.700 svećenika i 8.000 redovnika i redovnica. Prema spisku Međunarodnog udruženja protiv Treće Internacionale izdanom u augustu 1935. god. boljševici su do toga datuma pozatvarali, protjerali i poubijali oko 40.000 svećenika. Zatvoreni svećenici i biskupi trpe užasne muke. Jednog su svećenika boljševici preko 80 puta zatvorili u sobu s 50° C vrućine. Biskup Sloskan radeći najteže poslove dobivao je za hranu dnevno 30 dkg kruha i nešto mlake vode.

Pojedincu boljševici, premda mu obećavaju zlatna brda: pravdu, jednakost i slobodu, ne daju nikakvih prava. On je tek stroj, koji ne smije ni misliti ni željeti ni htjeti. Čovjek mora da radi samo ono — i to bez ikakva kritiziranja — što mu je naloženo od sovjetske vlasti. Birokratizam i despotizam je strašniji nego li je bio caristički. Tko god se neće pokoriti bude protjeran ili u Sibiriju ili na Kavkaz ili na Solovjecke otoke ili opet u koncentracijone logore. Svi su ti jadnici osuđeni na najteži prisilni rad,gdje ubrzo od glada poginu, a boljševici se onda hvale kako su izveli izvanredna djela: građevine, tvornice, kanale, ceste, što ne može ni jedna druga država. Uistinu ne može, jer nijedna država na svijetu ne radi pomoću političkih kažnjenika, jer nijedna država ne temelji svoje uspjehe na lješevima političkih kažnjenika.

Ne ćemo komunizma, jer on lišava čovjeka svih prava: lišava ga slobode; lišava ga razuma i volje; lišava ga tihe obiteljske sreće, slatke roditeljske skrbi; lišava ga vjere i nade da postoji ljepši, bolji svijet nego li je ova dolina suza. Ne ćemo boljševizma jer čini čovjeka nižim od svake životinje.

Zvonimir Cinzek

KATOLIČKA AKCIJA

ŽETVA JE VELIKA, POSLENIKA MALO

Ne bi li nas se sažalno dojmilo polje, na kojem je sazrelo žito, a gospodar nema radnika, da ga požanju i spreme u njegove žitnice! Ta kako i ne bi? Tâ zlatno klasje, koje je dozrelo za žetvu, ako ga ne požanju i ne spreme, moralo bi propasti od bure i nevremena, koje može svakog dana da nadođe. Kako li bi to bilo žalosno! Žetva obilna, a nema žetelaca, da požanju zreli plod. I žito zrelo mjesto da dođe u gospodareve žitnice da postane plijenom nemilog haranja nevremena!

Ovo polje zreloga žita slika je Kristove, katoličke Crkve. Njezini su vjernici to zrelo žito određeno za žitnice kraljevstva nebeskoga. Sazrijeva, a na sve se strane dižu tmurni oblaci, predznaci strašne bure. Radenici su tu, ali ih je premalo... Treba hitne pomoći, da ne propadne zlatno žito t. j. besmrtne duše, koje hoće da zaskoči strašna bura, neprijatelji Krista i svete Njegove Crkve. Tako se imadu shvatiti Isusove riječi: »Žetva je velika, a poslenika je malo. Molite se, dakle, Gospodaru žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!«

Doista, kako je veliko i široko polje rada, a poslenika-svećenika tako malo! Sama katolička Crkva broji danas blizu četiri stotine milijuna vjernika, a oko tri sto hiljada svećenika! Dakle, na jednog svećenika otpada oko pet do šest hiljada duša! A što danas može jedan svećenik, kojemu su povjerene tolike duše? Tako ogromno polje za jednog radnika! Što on može danas, kada treba osvajati svaku pojedinu dušu, svaku pojedinu obitelj za Krista? Da, mnogo on toga načini, ali ipak ne može sam da svlada sav rad na tom ogromnom polju.

Treba pomoćnika! Osobito vrijedi to danas, kada u prvom redu treba učiniti katolike katolicima! Kada treba odgojiti vjernike za praktične katolike, borce za istinu i pravdu, prave vojnike Kristove, koji će pod Kristovom zastavom vojevati vojne Gospodnje za Boga i za njegovu Crkvu. Da, vojnike, velim, koji će stvoriti Božji tabor, odlučno stajati i ustrajati na braniku Božanske istine, pravde i ljubavi; koji će se odvažno suprotstaviti strašnoj buri današnjeg bezvjerja i nemorala, što navaljuje na ljudsko društvo, a napose na katoličku Crkvu, koja je jedina čuvarica povjerene joj Božanske istine.

Pomoć svećenicima

A tko će u tom radu pomagati svećenika? Svakako katolici, njegovi vjernici. Ali kako? Organizirani u Katoličkoj Akciji, kako to lijepo razlaže i preporuča današnji sv. Otac Papa Pijo XI., papa Katoličke Akcije, i svi naši dragi nadbiskupi i biskupi.

Organizirani katolici u Katoličkoj Akciji bit će jedna jaka pomoć biskupima i svećenicima u njihovu radu za spas neumrlih duša. Katoličku Akciju sačinjavaju čete, u kojima se sakupljaju revni katolici, da pomažu svećenicima oko obnove katoličkog života kod katolika i da tako budu odlučna vojska na obrani kršćanskih istina protiv svih onih, koji hoće danas da unište u pojedincima, u obiteljima, društvu, narodima i državama svaki trag vjere u Boga, Njegovu Crkvu i naravne težnje ljudskog dostojanstva.

I danas, kada gledamo, gdje se tolika bura javna i tajna diže na zrelo žito, katoličke vjernike, ne možemo, a da ne podignemo svoje oči k nebu i molimo Gospodara žetve, da nam dade dobrih svećenika i marnih, praktičnih katoličkih radnika u Katoličkoj Akciji!

Teška su vremena! Doba je materijalne, a još više duhovne krize. Svijet se sve više odvrgava od Boga, gospodara života i smrti. Ne mari više za Crkvu, vjeru, moral, a ni svoje ljudsko dostojanstvo. Gramzi samo za novcem i materijalnim bogatstvom, a nemari za dušu, koja upravo daje biljeg čovječjeg života. No ne samo to! Svijet ide i dalje! Ne samo da se udaljuje od Boga i istine, nego se i diže protiv Njega i svega onoga, što je Njegovo! I tako mi danas gledamo ne pojedince, nego čitave ljudske organizacije i institucije, koje se dižu na Boga i Njegovu Crkvu. Strašno! Neznatan se stvor diže na Boga, svog Stvorca i Gospodara, kojemu duguje sve što god ima!

A katolici? Što oni rade i kako žive? Nažalost ima danas i mnogo katolika, koji su katolici samo na papiru! Kod mnogih nema više žive i čvrste vjere, koja je prvi uvjet katoličkog života. Katolička svijest i život kanda su kod mnogih pojedinaca i obitelji zamrli. Sve su to kobni znaci savremenog katolicizma, na kojega povrh toga navaljuje danas toliki val bezvjerja i nemorala. Nastaje borba dvaju tabora: katoličkog i protivničkog!

Kako pomagati?

Što da radimo? Da možda bacamo oružje u šaš i skrštenih ruku čekamo neizvjesnu budućnost? Ne! Ne klonimo duhom, jer Bog je s nama! Na rad, i budućnost je naša! Odazovimo se glasu naših crkvenih poglavara, koji nas zovu na okup u organizacije Katoličke Akcije, da tako probudimo, obnovimo i stvorimo nov i snažan katolički život, koji će biti sposoban, da se odupre i pobijedi neprijatelje naših duša, koji u organiziranom frontu navaljuju na nas javno i tajno! Dà stvorimo organiziranu katoličku vojsku, koja će se pod zastavom Krista Kralja boriti za vječne istine nepobjedive katoličke Crkve! Dà učinimo kod nas snažnu i jaku organizaciju Katoličke Akcije, koja će obnoviti naša sela i gradove, da opet u njima procvate

pravi katolički život, život rada i žrtve za sve ono, što je Božje i što služi na spas i korist neumrlih ljudskih duša!

Katolička Akcija će pomoći svećeniku u njegovom radu oko spasa duša i u borbi s neprijateljima Boga i Crkve! Ona će stići, kud on ne dospije i tako će zajedno sa svećenikom oživljavati katolički duh vjernika. Katolička Akcija će biti organizirani katolički tabor, koji će se moći suprotstaviti i svladati svakog neprijatelja naše svete vjere. Ona će biti škola katoličkog života, gdje će se odgajati muževni borci za Božja prava i koji će biti ruka pomoćnica svećeniku u njegovu djelovanju.

Mi danas radosno gledamo, kako se po svijetu širi Katolička Akcija, ta uzdanica novog, pomlađenog katoličkog života i bolje njegove budućnosti. I kod nas, hvala Bogu, počele su se jače razvijati i širiti organizacije Katoličke Akcije, da u našem hrvatskom narodu obnove i ojačaju duh katoličke vjere i njezinog života. Dȁ i naša sela, trgovišta, gradići i gradovi oživljuju novim i svježim vjerskim životom, koji će biti kadar, da zaustavi bujicu bezvjerja, koja danas hara u svijetu, a i u našem dragom hrvatskom narodu.

Imamo danas svećenika, pače vrlo vrijednih svećenika, ali premalo! Ne mogu dospjeti sami na sve! Preogromno je polje rada oko obnove vjerskog života, a da bi ga mogli izvršiti sami svećenici, kojih ionako imade vrlo malo. Zatim katolički život treba da proključa iz samoga naroda pod svećeničkom rukom. Osim toga katolici se moraju organizirati u jednu neprodornu vojsku protiv neprijatelja, koji hoće da unište u njima ono, što je najuzvišenije — njihovu svetu vjeru, koja ih čini baštinicima najljepše sreće, blažene vječnosti.

To preporučuju naši natpastiri

Stoga nam je jasno, zašto naši natpastiri toliko preporučuju rad u organizacijama Katoličke Akcije. Hoće, da preporode život katolika u Kristu, da svojim svećenicima pribave pomoći i olakšanja u njihovom teškom radu za spasenje duša i da stvore stalnu duhovnu vojsku katolika protiv duhovnih neprijatelja i progonitelja vjere i istine. Napokon hoće, da organizacijama Katoličke Akcije stvore školu, u kojoj će se odgajati nesamo praktični katolici i pravi vjernici katoličke Crkve, nego upravo vjerni pomoćnici svećenika na polju duhovne obnove i pravoga vjerskog, katoličkog života u našem narodu.

Doista organizirani katolici bit će srž vjerskog života! Oni će svojim životom, riječju i djelom služiti za primjer drugima, koje će nastojati preporoditi na nov život da ne budu katolici samo na papiru, nego svijesni svojih dužnosti i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima!

Uistinu, veliko je polje rada i zrelo je za žetvu! Nevrijeme prijeti da to zrelo žito propadne, ako se ne požanje i spremi u žitnice. Hitno trebamo radnika, jer opasnost je tu! Trebamo svećenika i vrijednih njihovih pomagača, svijesnih katoličkih radnika, da zaštite i spase sazrelo žito, katoličke duše od »grabežljivih vukova«, koji obilaze svaki dan nastojeći, da koga proždru i tako upropaste! To je ono, što nas zabrinjuje! Malo imamo, naime, svećenika i katoličkih radnika, a tako nam je žao besmrtnih duša! Polje je rada tako veliko, a poslenika tako malo! Poslušajmo riječi Božanskog Učitelja, koji nam veli: »Žetva je velika, a poslenika je malo! Molite se, dakle, Gospodaru žetve, da pošalje poslenike u žetvu svoju!« Da! Ponajprije se molimo, a onda s Božjim blagoslovom radimo, da Gospodin blagoslovi žetvu! Radimo uzdajući se u pomoć Božju, a molimo se Gospodaru žetve, da nam pošalje: poslenika-svećenika i dobrih katoličkih radnika u ovu veliku žetvu, koja je sazrela, a neprijatelj joj prijeti svaki dan!
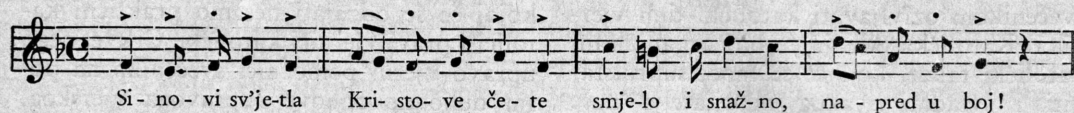
Stjepan Birač
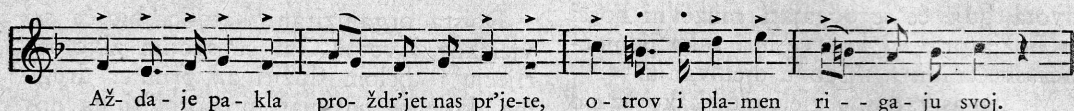
KATOLIČKA AKCIJA je sudjelovanje vjernika na hijerarhijskom apostolatu Crkve. Pod vodstvom sv. Oca pape, biskupa i dušobrižnoga svećenstva svi treba da šire, koliko mogu, Kraljevstvo Isusovo na zemlji.

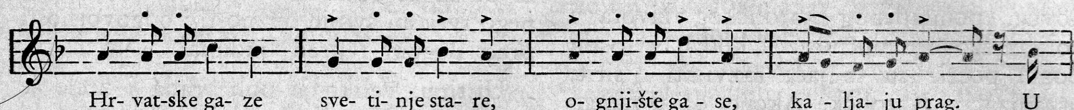
HIMNA HRVATSKIH KATOLIČKIH ORGANIZACIJA
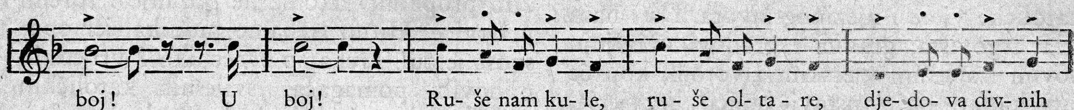
Spjevao Dr. Velimir Deželić st.
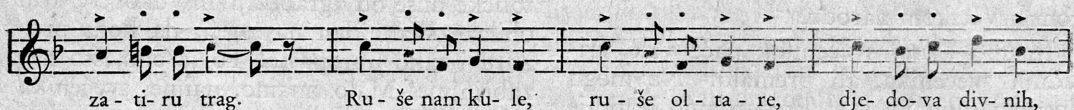
Marciale grandioso. Uglazbio: Iv. pl. Zajc
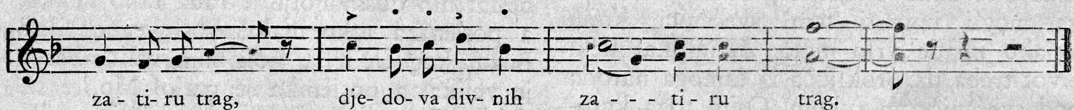

Sinovi dični sjajnih junaka,
Koji za vjeru znali su mrijet.
Jošte smo čvrstih, gvozdenih šaka
Plamenih misli k nebu nam lijet.
Svladan će pasti satan duboko,
Mi ćemo survat dušmana svog.

U boj! U boj!
Dignuti barjak Krista visoko,
Uz nas je nebo, uz nas je Bog!

Napomena. Ovu je himnu uglazbio za pjevanje i glasovir naš veliki skladatel. Iv. pl. Zajc na molbu Hrv. kat. akad. društva „Domagoj" kao opus 1038. Mnogo se je pjevala prije u katoličkim organizacijama, pa bi je trebalo ponovno uvoditi u naša katolička društva i zbog njezine ljepote, a naročito zbog imena našega velikoga hrvatskoga skladatelja.

ZA RAD U DRUŠTVIMA KATOLIČKE AKCIJE

I. sijelo

1. Isus naviješta Evanđelje
2. Slučaj Petra Rudera
3. Uskrsla ljubav (pjesma)
4. Slučajnosti

II. sijelo

1. Poredba o sijaču
2. Naša Gospa Lurdska
3. Uskrsni himan (pjesma)
4. Slučajnosti

III. sijelo

1. Lurdska uskrsnuća na novi život
2. Tko su starokatolici?
3. Molitva kod sv. Mise (pjesma)
4. Slučajnosti

IV. sijelo

1. Čitanje iz knjige: Vimer, Život Isusov
2. Papinstvo je korisno za čovječanstvo
3. Budi volja Tvoja (pjesma)
4. Slučajnosti

V. sijelo

1. Krotkost
2. Obraćenici i katolička vjera
3. On ipak živi (Pripovijedanje)
4. Slučajnosti

VI. sijelo

1. Ima Bog
2. Zločini ruskog boljševizma
3. Uskrsnuće Isusovo i ukazanje Bl. Dj. Marije
4. Slučajnosti

VII. sijelo

1. Žetva je velika poslenika malo
2. Čitanje iz jeronimske knjige: Hrvatska povijest
3. Razgovor o prilikama u selu, župi i općini
4. Slučajnosti

VIII. sijelo

1. Čitanje iz knjige: Vimer, Život Isusov
2. Čitanje iz jeronimske knjige: Diljem sela
3. Razgovor o prilikama u selu, župi i općini
4. Slučajnosti

Napomena: Kod svakoga sijela prije naznačenog rasporeda sijela treba obaviti: 1. Čitanje zapisnika; 2. Što smo naučili na zadnjem sijelu (razgovor); 3. Jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela (razgovor)?

JERONIMSKI VJESNIK

Skupština Hrvatskoga Književnog Društva sv. Jeronima svake je godine u zadnji četvrtak mjeseca veljače. Tako je i ove godine bila 27. veljače. Na toj je skupštini za daljnje tri godine izabran opet dosadašnji odbor s predsjednikom presvij. g. drom Ferdom Rožićem. Izvještaj o skupštini donijet ćemo potanje u budućem broju.

Život Bl. Djevice Marije opisuje roman »M a r i j i n v r t«, koji je napisao katolički češki pisac Julije Zeyer, a preveo na hrvatski dr Josip Andrić. Ta je knjiga izašla u Knjižnici Dobrih Romana Društva sv. Jeronima. U njoj ima 17 krasnih slika iz života Bl. Gospe. Zato tu knjigu treba da ima i čita svaki Gospin štovatelj. Stoji u knjižarama 30 Din, a za jeronimske članove 20 Din kod Društva sv. Jeronima ili kod jeronimskih povjerenika.

ZDRAVLJE

pomoću ljekovitih svojstava bilja upotrebom „HERSAN CAJA" mješavine naročitih ljekovitih biljki po propisu Doktora R. W. Pearsona šefa liječnika u Bengaliji (Engl. Indija).

Dugogodišnjim iskustvom ustanovljena je vrijednost „HERSAN CAJA" i to sa nedvojbenim uspjehom kod oboljenja: ovapnjenja arterija, bolesti kolanja krvi, ženskih bolesti, bolova kod menstruacije, (mijena mjes. pranja), migrene, reumatizma, bolesti bubrega, bolesti jetara, smetnja u želucu, otrovanja, zatvorenosti, gihta, crevnih oboljenja, haemorroida, općenitom i prenaglom debljanju, te proti žgaravici. — „HERSAN CAJ" dobiva se u svim apotekama. Uzorak šalje Vam badava:

RADIOSAN, ZAGREB

DUKLJANINOVA 1.

Reg. S. tr. 14001 1935

SVETIŠTE MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

LURDSKA BAZILIKA U ZAGREBU.

Lurdsko slavlje u Zagrebu.

Dok ove retke pišemo, u toku su posljednje priprave za lurdsko slavlje, koje će u Zagrebu biti obavljeno na Blagovijest. U onaj dan kad je presveta Djevica maloj Bernardici rekla: »Ja sam bezgrešno začeće«, u taj dan će preuzvišeni zagrebački nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac blagosloviti temeljni kamen nove bazilike, Svetišta Majke Božje Lurdske, u našem glavnom gradu Zagrebu, na jednoj od najvećih i najmodernijih gradskih ulica. Bezgrešnoj Djevici, Kraljici Hrvata, počet će se zidat hram u njezinu Zagrebu, na ulici, koja se ponosi imenom slavnog, Bogu, Mariji i katoličkoj Crkvi odanog hrvatskog kralja Zvonimira.

Nacrt novog Svetišta.

Sve će štovatelje Lurdske Djevice zanimati, kako izgleda njezino hrvatsko Svetište, pa evo da ga u nekoliko redaka pokušamo barem djelomično opisati.

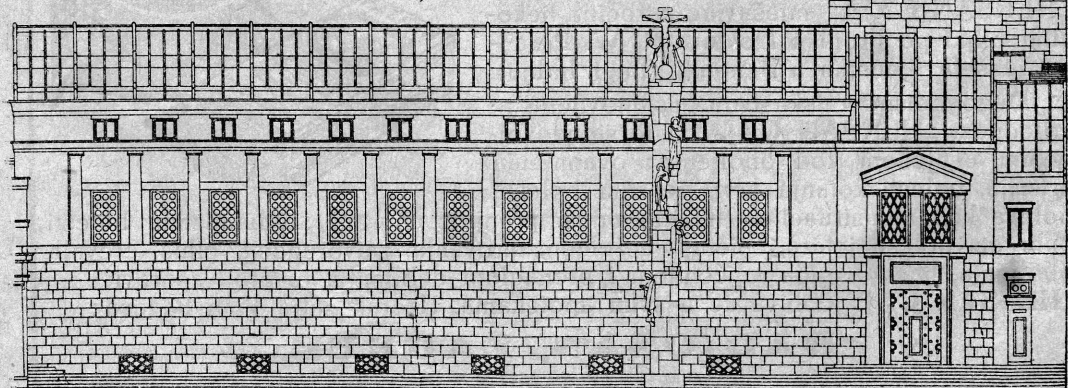
Nacrt je izradio glasoviti ljubljanski sveučilišni profesor, arhitekt gosp. Josip Plečnik. Izradio ga je sa svojom ljubavi k Lurdskoj Djevici, čiji je odani štovatelj.

Hram je zamišljen u stilu bazilike, velebne, Marijina kraljičina dostojanstva dostojne crkve, s kojom će se i poznija pokoljenja dičiti. Budući se već danas oko zasnovanog hrama nalazi 25.000 do 30.000 stanovnika, hram će biti velik, po veličini druga crkva u Zagrebu. Od nje će jedina prvostolna crkva sv. Stjepana biti veća. Isto je tako za takvu veliku crkvu predviđen i velik zvonik, visok 65 metara

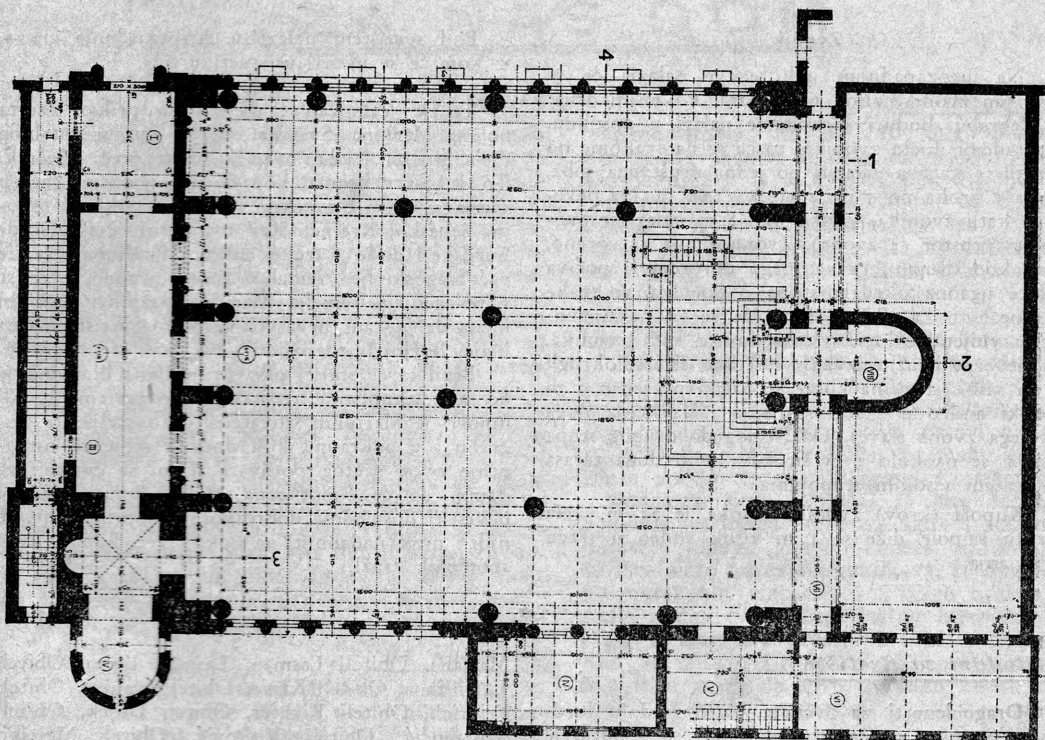
Niže iznosimo dvije slike toga nacrta, dok ćemo drugi put donijeti fotografiju modela, koji je izradio zagrebački limarski majstor Vizek, iz koje će se fotografije mnogo bolje moći dobiti pravi pojam novog Svetišta.

Veličina i prostor crkve.

Crkva se sastoji iz dva dijela, iz kripte (donje crkve) i bazilike (gornje crkve). Bazilika se pak sastoji iz 4 dijela: zvonika, predvorja (atrija), svetišta i t .zv. »svetog vrta«. Crkva je sa svetim vrtom duga 57 metara, široka 30 m., sa pobočnom sakristijom 35 m. »Sveti vrt« je dug 10 m, širok 30½ m. Samo svetište dugo je 37 m, široko 30; zaprema dakle 1110 metara četvornih. Predvorje je dugo 5.26 m, široko 30 m, dakle 157.80 metara četvornih. Prema tome svetište s predvorjem zaprema površinu od 1257 metara četvornih, a sa svetim vrtom, iz kojega se također vidi svetište i s pobočnom kapelom koju niže spominjemo (50 metara četvornih) 1602 metra četvorna. To znači, da će u novoj crkvi moći naći mjesta od 4800 do preko 6000 vjernika. U vezi dakle s predvorjem i sa svetim vrtom moći će da primi toliko vjernika koliko i sama zagrebačka katedrala, naša najveća hrvatska crkva.

POGLED NA CRKVU SA ZVONIMIROVE ULICE

TLOCRT NOVE BAZILIKE (donja strana prema Zvonimirovoj ulici)

Fasada crkve.

Crkva je položena na Zvonimirovu ulicu, od koje uzduž dijeli 4 m široki i 47 m dugi pločnik, na koji se uspinjemo trin a, isto tako 46 m dugim stepenicama. Iz stepenica se izdiše velik, četverouglasti kameni stup, visok 16 metara. Oko njega su, ozdo prema gore, u spirali postavljena 4 kipa od 2 metra svaki, a na vrhu, nad kamenom kugljom, kameno raspelo 4 metra visoko; pod raspelom kip Majke Božje i sv. Ivana apostola, svaki 2 m visok (Lurd pozivlje na pokoru).

Crkva ima prema ulici 12 bojadisanih prozora (12 apostola) i nad njima 12 manjih natproz ra radi ukrasa i ventilacije. Dolje pak, nad razinom pločnika vidimo 6 bojadisanih prozora za donju crkvu (kriptu). Sva je crkva izvana obložena bijelim kamenom, isto tako i zvonik. Krov je pokriven prugastim bakrenim pločama.

Unutrašnjost crkve.

U crkvu se ulazi na velika ukrašena vrata. I to ne izravno u svetište, nego u predvorje koje je 5.26 m široko i 30 m dugo, a s apsidom (zidnom udubinom) iza zvonika 36 metara široko. U dnu predvorja, u spomenutoj apsidi, nalazi se kapelica s oltarom, koji se vidi odmah s crkvenih vrata.

Iz predvorja vode troja vrata u svetište. Svetište ima 5 lađa. Po 2 pobočne lađe široke su po 6 m, srednja lađa 4.60 m. Svod svetišta počiva na samih 5 stupova, koji nisu simetrijski (jednakoobrazno) postavljeni. Uz tih 5 stupova nalazi se na stranama svetišta, uz sam zid, još 16 okruglih stupova.

U dnu crkve, na istočnoj strani ,u apsidi (zidnoj udubini) nalazi se glavni oltar, koji se vidi skoro sa svakog mjesta svetišta. Na oltar vodi 5 stepenica. S obje strane oltara, kao na velikim stepenicama, nalazi se po nekoliko velikih kipova, a na najvišoj stepenici, nad oltarom nalazi se velik mramorni kip Majke Božje Lurdske. (Marija nadvisila sve svece).

Iza oltara, na desno i na lijevo nalazi se hodnik, širok 2.70 m, ali sa staklenim stijenama. S lijeve je strane taj hodnik spojen s pobočnim ulaznim vratima koja vode s pločnika crkve iz Zvonimirove ulice u crkvu, a s desne strane taj hodnik vodi u sakristiju. U tom se hodniku nalaze ispovjedaonice. Hodnik s lijeve strane (sjeverne) služi za spomenuti pobočni ulaz u svetište, dok hodnik s desne strane služi redovnicima za prolaz iz sakristije u kor, koji se nalazi u apsidi (zidnoj udubini) iza oltara.

Stražnja stijena obojega hodnika jest staklena, kao i prednja stijena, da se iz svetišta bude mogao vidjeti umjetno zasađeni vrt (»sveti vrt«) koji stoji iza apside. Iz svetišta će se dakle zimi moći vidjeti snijeg i inje na granama stabala, a za sunčanih dana igranje sunca sa podrhtavajućim lišćem.

Ispred glavnog oltara, s lijeve strane (sa strane evanđelja) bit će propovjedaonica. S desne strane, u produljenju sakristije bit će ured svetišta, a do njega prostrana kapela 10 m duga, 5 m široka.

Zvonik.

Na jugozapadnom uglu crkve nalazit će se masivan zvonik, visok 65 metara. Po visini drugi u Zagrebu. Budući se stubište nalazi u posobnu, dograđenu dijelu zvonika, to će se na svakome od donjih 5 katova nalaziti po jedna društvena soba, duga i široka po 5 m, a visoka 3.60 m. Na devetom katu zvonika, visoku oko 8 m nalazi se zvonište (prostor za zvona). Zvonište nije zatvoreno, kao kod drugih crkava, nego otvoreno i počiva na 4 ugaona okrugla stupa i po dva sa svake strane zvonika. Prema tome će se zvona u zvoniku vidjeti. Od polovice sedmoga kata zvonika, sa sjeverne i južne izvanjske strane diže se okrugli 6 m visok stup, na kome se nalazi po jedan 3 m visoki anđeo u stavu hvaljenja i slavljenja Boga (kojega zvona slave). Od jednog do drugog stupa nalazi se naokolo 2 m široka i 5 m duga terasa sa 90 cm visokim stupovima.

Kupola (krov) zvonika visoka je 21 m. Na vršku kupole diže se 4 m visok anđeo u stavu klanjanja.

Pod svetištem nalazi se kripta, donja crkva, iz koje će se ulaziti u »sveti vrtić«.

✱

To je letimičan i djelomičan prikaz nacrta novog Marijina Svetišta, novog monumentalnog djela što ga je zasnovao arhitekt prof. Plečnik. To je nacrt hrama, koji će naš ponosni Zagreb skupa sa svim hrvatskim narodom pokloniti svojoj nebeskoj Kraljici. Kad ovaj broj »Naše Gospe Lurdske« dođe u ruke našim čitateljima, bit će već blagoslovljen temeljni kamen i započet će se s polaganjem temelja Marijine bazilike, koja bi imala da postane hrvatsko narodno Svetište u čast Majci Božjoj Lurdskoj.

Bazilika će stajati oko 10 milijuna din, dok je do sada sakupljeno sredstava samo za temelje. Ali mnogo je Marijinih štovatelja i štovateljica u Zagrebu i u pokrajini, koji dnevno mole za ostvarenje ovog svetog pothvata. I mi se čvrsto uzdamo, da će čudotvorna Majka Božja Lurdska učvrstiti dosadašnje dobrotvore i doprinosnike, te njih i nove nadahnuti na nove žrtve, koje ovakav spomenik traži.

✱

Milodari za Svetište

Dragocjenosti za Svetište. Za izgradnju lurdskog Svetišta u Zagrebu darovali su: Sutlović Ivan, Zagreb, 1 zlatni broš, 2 zlatne naušnice; Glazer Josipa, Zagreb, 2 zlatne naušnice; Radović Anka, Zagreb, 1 zlat. vjenč. prsten, 1 zlat. naušnicu; Dapčić Ante, Zagreb, 2 vjenč. zlat. prstena, 1 zlat. medaljon.

Novi dobrotvori - hiljadari Svetišta. Uplatili su: Janko i Mihaela pl. Jalić, Zagreb, 1000 din; grofica Gabrijela Platzner, Zagreb, 1000 din; Delija Mirko i Marija ,Zagreb, 1000 din; mons. dr. Svetozar Ritig, Zagreb, 1000 din; Matota Katarina, Zagreb, 1000 din; društvo Hrv. kat. žena Majke Božje Lurdske, Zagreb, 1000 din; Arko - Tavčar Pipa 1000 din.

Znatniji darovi Svetištu iz Zagreba: Cagarić Josipa 5.000 din, K. T. 10.000 din, K. A. 10.000 dinara.

Današnjem broju prilažemo ček Svetišta, moleći sve štovatelje Majke Božje Lurdske, da se što izdašnijim doprinosom sjete njezina novog Svetišta. Molimo da se ovim čekom ne šalje pretplata za list, jer to stvara suvišan posao.

MJESEČNI DOPRINOSI IZ ZAGREBA

Zo Din 5: Hiršl Karola, Weiss Vatroslav, Krošl Krista, Medved Dragica, Felser Ivan, Halavanja Viktor, Obitelj Vukelić, Begma Draga, Dušica Marjana, Obitelj Lasman, Lasman Lujza, Obitelj J. Kuštana, Obitelj Krnic, Obitelj Ivančić, Obitelj Fridrich, Obitelj Richter, Obitelj Došek, Obitelj Kostrenčić, Obitelj Vitković, Obitelj Mejaški, Obitelj Han, Ožeg Đuro, Šarić Vinka, Horvat Leopoldina, Iskra Amalija, Tolić Ana, Zalokar A., Fras Ljubica, Kos Rozalija, Obitelj Horvat, Ahl Pavao, Obitelj Kenzler, Fabek Micika, Obitelj Hrenović, Lovreković Terezija, Šačer Anton, Petrač Marija, Prof. Melkus, Prof. Radej, Tomašek Terezija, Markoci Katica, Bransperger Lujza, Novak Marica, Obitelj Ivaniš, Müler Theodor, Krček Marjana, Obitelj Marjančić, Hiršl Vatroslav, Freisler Zdenka, Kovačić Elvira, Šulek Stjepan, Kovjanić Valena, Jogušić Katica, Obitelj Čukac, Obitelj Holjevac, Škudoš Stjepan, Balley pl. Nada, Rihter Katarina, Obitelj Würzinger, Škomrlj Mara, Senečić Lujza, Božić Terezija, Halšek Matilda, Malivuk Antonija, Terčić Antonija, Obitelj Valić, Obitelj prof. Doroghy, Sladović pl. Matej, Vitković Matej, Obitelj Mirtel, Obitelj Potočki, Halapija N., Obitelj Vrbanić, Obitelj dra. Juraševića, Muhar Barica, Štimec Ružica, Obietlj Gumze, Cupek Marija, Gostimirović M., Krenčić Hinko, Obitelj Čorko, Goričan Josipa, Obitelj Kovačić, Obitelj Kamenarović, Obitelj Hofman, Novačac Olga, Šandor Viktor, Bouša ing. Franjo, Gredelj Ruža, Baćani Terezija, Nedov Marija, Holler Karlo, Obitelj pl. Jalić, Obitelj Maček, Hohnjec Franjo, Banjšak Matilda, Obitelj Sučić, Sestre Kenig - Farkaš, Obitelj Misiude - Pavelić,

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe nakladom Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. — Tisak Nadbiskupske Tiskare u Zagrebu. Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 16. — Omot je offset-tisak Zaklade Tiskare Narodnih Novina (odgovara V. Kirin, Zagreb, Deželićeva ulica 2.)

ZA NAŠ DOM

Za majke

Kada se dijete smije početi hraniti grisom (krupicom) na mlijeku? Mnoge mlade majke veoma griješe dajući već u prvim mjesecima dojenčetu i grisa na mlijeku (katkad već u prvome mjesecu). To znači upropaštavati dijete. U Bavarskoj na primjer ima cijelih krajeva, u kojima dojenčad umire u velikom broju samo zato, jer majke već u prvim mjesecima dojenčad počinju hraniti grisom na mlijeku. Ima doduše dojenčadi, koja su tako jakog tjelesnog ustrojstva, te će neko vrijeme i podnositi takvu hranu, dapače će i lijepo početi napredovati i debljati, ali onda nakon nekoliko mjeseci takvoga tovljenja najedanput nastane poremećenje u probavi i zdravlju, pa ako takvom dojenčetu ne bude više moguće spasiti zdravlje i život, teško će njegova nerazborita majka vjerovati, da je to skrivila sama tim, što mu je prerano davala gris na mlijeku. Kada se dakle može dijete početi hraniti grisom? Tek kad dijete ima 4 do 6 mjeseci, kad je dobro razvijeno.

Za kućanstvo

Izbor jaja za nasad. 1. Ako je jaje na širokom kraju puno ili ako nema nikakve udubine, ne uzmi ga za nasad, jer će biti mućak. 2. Ako želiš dobiti kokote za prodaju, uzmi jaja, koja na širem kraju u sredini ili blizu sredine imadu udubinu. 3. Želiš li dobiti kokoši za uzgoj, uzmi jaja, koja imadu udubinu na strani ili bar ne blizu sredine širega kraja. Kad tako biraš jaja, dobit ćeš piliće, kako ih sama želiš.

Da petroleum svjetlije gori, dodaj samo malo zdrobljenog kamfora u posudu, u kojoj se drži petroleum. Komadić velik kao lešnjak dovoljan je za više tjedana.

Stijenj za petrolejske svjetiljke mora biti od dobrog pamuka, pravilno i bez uzla pleten. Vlažan stijenj zlo upija petrolej, pa je zato potrebno, da se novi stijenj, prije nego se uvuče u svjetiljku, dva do tri sata suši.

Za kuhinju

Riba na ražnju. Ribu očisti, posoli, pobiberi, namaži maslacem ili uljem, nabodi na mali ražanj, peci nad žeravicom. Dok se riba peče, maži je maslacem ili uljem.

Punjeni krumpir. Krumpir oguli, odreži kape, izdubi i napuni smjesom od pečene samljene teletine. Načini umak od maslaca sa juhom od telećih kosti, prelij preko krumpira, dodaj malo naribanog oraška i kuhaj u poklopljenoj šerpi.

Kuhana savijača od krupice. U pola litre kiseloga vrhnja metni četvrt kg krupice i pusti neko vrijeme da stoji. Miješaj 8 dkg maslaca sa četiri žumanjka, pomiješaj sa vrhnjem i krupicom, posoli, namaži time tijesto, pa ga savij, sveži u ubrus i metni u vrelu slanu vodu tako, da visi na kuhači, te kuhaj jedan sat. Zatim je izvadi, ocijedi, špagom razreži, metni na zdjelu i pospi mrvicama prepržениm na maslacu.

Kolačići za Uskrs

Polumjeseci. Miješaj 10 dkg maslaca i isto toliko šećera, a tada umiješaj polagano 3 žumanjka i 3 dkg naribanih lješnjaka te napokon 10 dkg brašna. Metni to tijesto u tepsiju i ispeci u pećenjari, a tada oblikom izbodi male polumjesece. Kad kolačići ohlade, prevuci ih toplom bijelom šećernom ocaklinom. Ako hoćeš, da te kolačiće vješaš i na božićno drvo, tada utisni u još toplu ocaklinu na svaki polumjesec malo konca.

Roščići od čokolade. U plitkoj zdjeli miješaj 20 dkg brašna, 15 dkg šećera, 6 dkg maslaca, 20 dkg razmekšane čokolade i 1 jaje te umijesi tijesto, koje ostavi malo da stoji. Tada načini roščiće, premaži ih šećernom vodom i peci polagano u pećenjari.

Smokvin kruh. Miješaj 14 dkg šećera sa 2 žumanjka, malo limunove kore i sokom od polovice limuna i malo cimeta. aZtim dodaj 10 dkg sitno narezanih smokava, 10 dkg krupno narezanih mandula i 2 žlice brašna. Na daski načini oblik duguljastog hljepčića, koji stavi u namazanu tepsiju i peci u pećenjari. Kad se ohladi, prelij hljepčić preljevom od čokolade, pusti da stoji tri dana, da se lijepo ovlaži, a tada ga nareži na kose nareske.

S. A.

Pozor!
Aspirin pomaže kod bolova, nahlada i reume.
20 Aspirin-tableta stoje 20 dinara, dakle:
1 Aspirin-tableta samo 1 dinar
»Bayer« ASPIRIN
Čuvajte se patvorina i pazite na „BAYER"-ov križ.
BAYER
Oglas registr. pod S. Br. 1802 od 11 XII 1935.

Darujte
Za hrvatski jerusalemski oltar bl. Nikole Tavelića
bar dinar — dva da, se tako ovo sveto djelo s pomoću cijelog hrvatskog naroda izvede do kraja!

PRVA HRVATSKA IZLOŽBA SVETE ZEMLJE

Od 14. ožujka je u Zagrebu otvorena izložba Svete Zemlje, prva takva izložba kod nas Hrvata uopće. Priređena je u Umjetnič- (kraj palače Društva sv. Jeronima), a to je najljepše mjesto za izložbe u Zagrebu. Izložbu je 14. ožujka pred podne otvorio sam hrvatski metropolita preuzv. g. nadbiskup dr Antun Bauer, koji je i pokrovitelj odbora za gradnju hrvatskog oltara u Jerusalemu. Na izložbi je postavljen i ta naš jerusalemski, hrvatski oltar u čast bl. Nikole Tavelića, koji je posve gotovo zajedno sa svim stvarima, koje pripadaju oltaru, a to su još: kalež i plitica, vrčići za vodu i vino s pladnjem, kandilo s posudom za tamjan, misna knjiga, misno zvonce, oltarnik itd. Oltar je doista prekrasno umjetničko djelo hrvatskoga kipara Ive Kerdića, a ovo je jedina prilika, da se taj oltar kod nas vidi, prije nego što bude otpremljen u Jerusalem.

Oko tog našeg jerusalemskog oltara uređeno je na izložbi kao cijelo jedno svetište, u kojem su razni drugi umjetnički kipovi i slike o Isusu, sv. Jeronimu i bl. Nikoli Taveliću. Hrvatski slikar Gabrijel Jurkić iz Sarajeva naslikao je za ovu izložbu 12 slika iz života bl. Nikole Tavelića, a jedna je od tih vrlo velika i upravo prekrasna te bi pristajala na oltar i najljepše crkve.

Osim tog umjetničkog dijela izložbe druga je vrlo velika dvorana na toj izložbi uređena tako, te prikazuje cijelu Svetu Zemlju i sva sveta mjesta u njoj u slikama, crtežima i raznim predmetima. Tu ti se otvara pravi pogled na Spastieljevu domovinu, kakva je ona bila nekad i kakva je sada. Ideš tu od slike do slike i tako ti je, kao da putuješ i prolaziš Svetom Zemljom, Nazaret i mnoge druge gradove i gradiće u Svetoj Zemlji, a u njima mjesta, koja je Spasitelj životom svojim posvetio. Osim sviju kršćanskih svetišta u Svetoj Zemlji prikazane i veze Hrvata sa Svetom Zemljom.

Ova izložba Svete Zemlje doživjela je u Zagrebu neobično velik uspjeh. Svijet u velikom broju grne u nju. Na Josipovo ju je posjetio i nadbiskup koadjutor preuzv. g. dr Alojzije Stepinac, koji je zaželio, da se takav krasan oltar bl. Nikole Tavelića, kao što je ovaj za Jerusalem, načini i za jednu zagrebačku crkvu, pa da nas podsjeća na naše hrvatsko jerusalemsko svetište. Ako Bog da, to ćemo i provesti.

Kako je izložba Svete Zemlje svaki dan puna svijeta, a dolaze mnogi i izvan Zagreba, pa čak iz Bačke, Srijema i Dalmacije, trajat će izložba do samog Uskrsa. Tako će biti dana prilika svima, kojima je moguće, da dođu vidjeti tu izložbu i iz bližih i daljih krajeva.

Dođite svi, koji možete, da bar tako upoznate Svetu Zemlju! Ovo je prilika, kakve dugo više ne će biti! Ako imate kakva posla u Zagrebu, dođite sada, pa pogledajte i ovu izložbu s oltarom, koji odmah poslije Uskrsa putuje u Svetu Zemlju i koji se ne će više kasnije moći kod nas vidjeti!

SVEČANO HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU

Ovogodišnje će hodočašće u Svetu Zemlju biti ranije, nego što smo u prošlom broju »Naše Gospe Lurdske« javili. Bit će od 5. do 22. svibnja. I jeftinije je, nego što su bila predašnja hodočašća: stajat će samo 6900 dinara.

To eto sada javljamo i molimo, da se brzo odluči i prijavi, tko misli da može poći u Svetu Zemlju. Kako će tom zgodom u Jerusalemu kod posvete hrvatskog oltara, koji će obaviti dubrovački biskup preuzv. g. dr Josip Carević, biti lijepo hrvatsko slavlje, trebalo bi, da iz što više hrvatskih mjesta pođe hodočasnika s ovim hodočašćem. Treba da dokažemo pred cijelim svijetom, što mi Hrvati jesmo i kako smo odani sv. vjeri. Eto zato bi lijepo bilo, kad bi bar veća sela i gradovi poslali po jednog svog zastupnika na ovo jerusalemsko slavlje. Sloga sve može!

Prijave za hodočašće primaju se samo do Uskrsa. Odmah treba poslati i kaparu od 2000 Din, a ostatak svote do 20. travnja. Prijave prima: Odbor za hodočašća u Svetu Zemlju, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

Ako se do Uskrsa ne prijavi dovoljan broj hodočasnika, onda će biti hodočašće odgođeno do mjeseca srpnja, pa će u srpnju biti bez obzira na broj hodočasnika. Zato tko kani ove godine ići u Svetu Zemlju, neka odmah udesi svoje prilike tako, da može ići u svibnju ili srpnju, već prema tome, kada hodočašće bude išlo. I putnicu neka svaki izvadi na 6 mjeseci pa da mu vrijedi, u kojemgod mjesecu hodočašće bude išlo u Svetu Zemlju.

Ovo će hodočašće zaista biti svečano. Bit će cijelo na svim svetim mjestima fotografirano, a osim toga po svoj prilici i filmovano. Tako će i u živim slikama biti sačuvan spomen na to hodočašće i na veliku jerusalemsku hrvatsku svečanost prigodom posvete oltara bl. Nikole Tavelića u Jerusalemu.

Ne oklijevajte dakle, nego tkogod može, neka ove godine pođe u domovinu Spasiteljevu na Isusov grob!